

İkinci Şua

Eskişehir Hapishanesinin Son Meyvesi

OTUZBİRİNCİ LEM'ANIN İKİNCİ
ŞUAI

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Onaltı sene evvel, Eskişehir Hapishanesinde, arkadaşlarımla tahliyeleriyle yalnız kaldığım bir vakitte şu Şua, gayet acele, pek noksan Kalemimle, sıkıntılı, rahatsızlık bir zamanda Te'lif edildiğinden bir derece intizamı olmamakla beraber, bugünlerde tashih ederken İman ve Tevhid noktasında pek çok kıymetdar ve kuvvetli ve ehemmiyetli gördüm.

S a i d N u r s î

[اَللّٰهُ اَحَدٌ İsm-i A'zamına Dair Yedinci Nükte-i A'zam

Ve Altı İsm-i A'zamın Altı Nüktesinin Yedincisi.]

İhtar

Bu Risale benim nazarımda çok mühimdir. Çünkü, içinde çok mühim ve ince olan Esrar-ı İmaniye inkişaf ediyor. Bu Risaleyi anlayarak okuyan adam İmanını kurtarır **إِنْ شَاءَ اللَّهُ**. Maatteessüf ben burada kimse ile görüşemediğimden, kendime tebyiz edip yazdıramadım. Bu Risalenin kıymetini anlamak istersen, başta bulunan İkinci ve Üçüncü Meyve'yi ve âhirdeki Hâtimeyi ve Hâtimedeki iki sahife evvelki Mes'eleyi evvelce dikkatle okuduktan sonra tamamını teenni ile mütalaa eyle!..

ALTI İSM-İ A'ZAMIN ALTI NÜKTELERİNİN **اللَّهُ أَحَدٌ** e DAİR

YEDİNCİ NÜKTE-İ A'ZAMIDIR

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ وَبِهِ نَسْتَعِينُ

فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ Âyetinin bir muhteşem Nüktesiyle,

meşhur bir Kasem-i Nebevînin İşaretiyle ve İlhamıyla hissettiğim gayet güzel ve çok şirin ve nihayet derecede latif üç Meyve-i Tevhid ve üç muktazisi ve üç hüccetine dair bir Nüktedir.

İşte Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm yemin ettiği vakit, en çok istimal ve tekrar ile her zaman Ferman ettiği şu **وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ**

Kasemidir. Ve bu Kasem gösteriyor ki, Şecere-i Kâinatın en geniş daire si ve en müntehası ve nihayâtı ve teferruatı dahi Zât-ı Vâhid-i Ehad'in Kudretiyle ve İradesiyledir. Çünkü mahlukatın en müntehab ve en müstesnası olan Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'ın nefsi, kendi kendine mâlik olmazsa ve e'falinde serbest bulunmazsa ve harekâtı başka bir ihtiyara bağı lı ise; elbette hiçbir şey, hiçbir şe'n, hiçbir hal, hiçbir keyfiyet -cüz'î olsun küllî olsun- o muhit İktidarın, o şamil İhtiyarın Daire-i Tasarrufunun haricinde olamaz. Evet, bu çok manidar Kasem-i Muhammedî'nin (A.S.M.) ifade ettiği gayet muazzam ve muhit bir Tevhid-i Rububiyettir. Ve bu Tevhidin isbatına dair yüz belki bin bahir Bürhanlar, Siracünnur olan Risale-i Nur'da beyan edildiğinden, bu Hakikat-ı Âliyenin tafsilât ve isbatını Ona havale ederek bu **İkinci Sua**'da

muhtasar üç makam içinde bu çok ehemmiyetli Hakikat-ı İmaniye'nin birinci makamında gayet latif ve tatlı ve çok kıymettar ve nurlu, hadsiz semerelerinden üç küllî meyvelerini gayet muhtasar bir surette beyanla, o meyvelere benim Kalbimi sevkeden zevklerime ve hislerime işaret edilecek. İkinci Makam'da ise bu kudsî Hakikatın üç küllî muktazisi ve esbab-ı mûcibesi beyan edilir ve o üç muktazi üçbin muktazilerin kuvvetindedirler. Ve Üçüncü Makam'da, o Hakikat-ı Tevhidiye'nin üç alâmetleri zikredilecek ve o üç alâmet üçyüz alâmet ve emare ve delil kuvvetindedirler.

BİRİNCİ MAKAM'IN BİRİNCİ MEYVESİ

Tevhid ve Vahdette Cemal-i İlahî ve Kemal-i Rabbanî tezahür eder. Eğer Vahdet olmazsa, o Hazine-i Ezeliye gizli kalır. Evet, hadsiz Cemal ve Kemalât-ı İlahiye ve nihayetsiz Mehasin ve Hüsn-ü Rabbanî ve hesabsız İhsanat ve Baha-i Rahmanî ve gayetsiz Kemal-i Cemal-i Samedanî, ancak Vahdet âyinesinde ve Vahdet vasıtasıyla Şecere-i Hilkinin nihayatındaki cüz'iyatın sîmalarında temerküz eden Cilve-i Esmada görünür. Meselâ; iktidarsız ve ihtiyarsız bir yavrunun imdadına umulmadık bir yerden, yani kan ve fişkı ortasından beyaz, safî, temiz bir süt göndermek olan cüz'î fiil ise; Tevhid nazarıyla bakıldığı vakit, birden bütün yavruların pek çok hârikulâde ve pek çok şefkatkârane olan küllî ve umumî İlaşeleri ve vâlidelerini onlara musahhar etmeleriyle Rahmet-i Rahman'ın Cemal-i Lâyezalîsi Kemal-i Şaşaa ile görünür. Eğer Tevhid nazarıyla bakılmazsa, o Cemal gizlenir ve o cüz'î İlaşe dahi esbaba ve tesadüfe ve tabiata havale edilir; bütün bütün kıymetini, belki mahiyetini kaybeder.

Hem meselâ, müdhiş bir hastalıktan şifa bulmak, eğer Tevhid nazarıyla bakılrsa; birden zemin denilen hastahane-i kübrada bulunan bütün dertlilere, Âlem denilen eczahane-i ekberden ilâçları ve dermanlarıyla Şifa İhsan etmek yüzünde, Rahîm-i Mutlak'ın Cemal-i Şefkati ve Mehasin-i Rahîmiyeti küllî ve şaşaalı bir surette görünür. Eğer Tevhid nazarıyla bakılmazsa; o cüz'î fakat alîmane, basîrane, şuurkârane olan Şifa vermek dahi, camid ilâçların hasiyetlerine ve kör kuvvete ve şuursuz tabiata verilir. Bütün bütün mahiyetini ve Hikmetini ve kıymetini kaybeder.

Bu makam münasebetiyle hatıra gelen bir Salavatın bir Nüktesini beyan ediyorum. Şöyle ki: Namaz Tesbihatının âhirinde Şafiîlerde gayet müstamel ve meşhur bir Salavat olan

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلٰى اٰلِ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ بِعَدَدِ كُلِّ دَاۤءٍ وَدَوَاۤءٍ
وَبَارِكْ وَسَلِّمْ عَلَيْهِ وَعَلَيْهِمْ كَثِيْرًا

nin ehemmiyeti yüzündendir ki, İnsanın Hikmet-i Hilkatı ve Sırr-ı Câmîiyeti ise; her zaman, her dakika Hâlıkına iltica ve yalvarmak ve Hamd ve Şükür etmek olduğundan, İnsanı Dergâh-ı İlahiyeye kamçı vurup sevkeden en keskin ve müessir saik, hastalıklar olduğu gibi; İnsanı, kemal-i şevk ile Şükre sevkeden ve tam manasıyla minnetdar edip hamdettiren tatlı Nimetler ise, başta şifalar ve devalar ve âfiyetler olduğundan bu Salavat-ı

Şerife gayet müşerref ve manidar olmuştur. Ben bazan بِعَدَدِ كُلِّ دَاۤءٍ وَدَوَاۤءٍ

dedikçe, küre-i arzı bir hastahane suretinde ve maddî ve manevî bütün dertlerin ve ihtiyaçların dermanlarını İhsan eden Şâfi-i Hakikî'nin pek aşikâr bir Mevcudiyetini ve küllî bir Şefkatini ve kudsî ve geniş bir Rahîmiyetini hissediyorum.

Hem meselâ: Dalaletin gayet müdhiş manevî elemi hissedenden bir adama, İman ile Hidayet İhsan etmek, eğer Tevhid nazarıyla bakılsa, birden o cüz'î ve fânî ve âciz adam bütün Kâinatın Hâlıkı ve Sultanı olan Mabudunun muhatab bir Abdi olmak ve o İman vasıtasıyla bir Saadet-i Ebediyeyi ve şahane ve çok geniş ve şaşıla bir mülk-ü bâki ve bâki bir dünyayı İhsan etmek ve onun gibi bütün Mü'minleri dahi derecelerine göre o Lütfa mazhar etmek olan bu İhsan-ı Ekber yüzünde ve sîmasında, bir Zât-ı Kerim ve Muhsin'in öyle bir Hüsn-ü Ezelîsi ve öyle bir Cemal-i Lâyezalîsi görünür ki, bir Lem'asıyla bütün Ehl-i İmanı kendine dost ve has kısmını da âşık yapıyor. Eğer Tevhid nazarıyla bakılmazsa; o cüz'î İmanı, ya mütehakkim ve hodbin mu'tezileler gibi kendi nefesine veya bazı esbaba havale eder ki, hakikî fiyatı ve bahası Cennet olan o Rahmanî pırlanta bir cam parçasına inip âyinedarlık ettiği kudsî Cemalin Lem'asını kaybeder.

İşte bu üç misale kıyasen, daire-i kesretin müntehasındaki cüz'iyatın, cüz'iyat-ı ahvalinde Tevhid noktasında Cemal-i İlahînin ve Kemal-i Rabbanînin binler enva'ı ve yüzbin çeşitleri onlarda temerküz cihetinde görünür, anlaşılır, bilinir, tahakkuku sabit olur. İşte Tevhidde Cemal ve Kemal-i İlahînin Kalben görünmesi ve Ruhen hissedilmesi içindir ki; bütün Evliya ve Asfiya, en tatlı zevklerini ve en şirin manevî Rızıklarını Kelime-i

Tevhid olan **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ** Zikrinde ve tekrarında buluyorlar. Hem

Kelime-i Tevhidde Azamet-i Kibriya ve Celal-i Sübhanî ve Saltanat-ı Mutlaka-i Rububiyet-i Samedaniye tahakkuk etmesi içindir ki, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm Ferman etmiş:

أَفْضَلُ مَا قُلْتُ أَنَا وَالنَّبِيُّونَ مِنْ قَبْلِي لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ Yani: "Ben ve benden evvel gelen Peygamberlerin en ziyade faziletli ve kıymetli Sözləri, **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ** Kelâmıdır." Evet bir meyve, bir çiçek, bir ışık gibi

küçücük bir İhsan, bir Nimet, bir Rızık; bir küçük âyine iken, Tevhidin Sırrıyla birden bütün emsaline omuz omuza verip ittisal ettiğinden, o nevi büyük âyineye dönüp o nev'e mahsus cilvelenen bir çeşit Cemal-i İlahîyi gösterir. Ve fânî, muvakkat olan güzellik ile, bâkî bir nevi Hüsn-ü Sermedîyi irae eder. Ve Mevlâna Celaleddin'in dediği gibi,

أَنْ خَيَّالَاتِكِهِ دَامَ أَوْلِيَا سَتَ عَكْسِ مَهْرُويَانِ بُوسْتَانِ خُدَا سَتَ

Sırrıyla bir Âyine-i Cemal-i İlahî olur. Yoksa eğer Tevhid Sırrı olmazsa, o cüz'î meyve tek başına kalır. Ne o kudsî Cemal, ne de o ulvî Kemali gösterir. Ve içindeki cüz'î bir lem'a dahi söner, kaybolur. Âdeta başaşağı olup elmastan şişeye döner.

Hem Tevhid Sırrıyla, Şecere-i Hilkatın meyveleri olan Zihayatta bir Şahsiyet-i İlahiye, bir Ehadiyet-i Rabbaniye ve Sıfât-ı Seb'aca manevî bir Sîma-i Rahmanî ve Temerküz-ü Esmâî ve

إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ deki Hitaba muhatab olan Zâtın bir Cilve-i

Taayyünü ve Teşahhusu tezahür eder. Yoksa o şahsiyet, o Ehadiyet, o sîma, o taayyünün cilvesi inbisat ederek Kâinat nisbetinde genişlenir, dağılır, gizlenir. Ancak çok büyük ve ihatalı, kalbî gözlere görünür. Çünkü Azamet ve Kibriya perde olur, herkesin Kalbi göremez. Hem o cüz'î Zîhayatlarda pek zahir bir surette anlaşılır ki; onun Sâniî, onu görür, bilir, dinler, istediği gibi yapar. Âdeta o Zîhayatın masnuiyeti arkasında **muktedir, muhtar, iştirici, bilici, görücü** bir Zâtın manevî bir Teşahhusu, bir Taayyünü İmana görünür. Ve bilhassa Zîhayattan İnsanın mahlukiyeti arkasında gayet aşikâr bir tarzda o manevî Teşahhus, o kudsî Taayyün Sırr-ı Tevhid ile, İmanla müşahade olunur. Çünkü o Teşahhus-u Ehadiyetin Esasları olan İlim ve Kudret ve Hayat ve Sem' ve Basar gibi manaların hem nûmuneleri İnsanda var; o nûmuneler ile onlara işaret eder. Çünkü meselâ, gözü veren Zât, hem gözü görür, hem ince bir mana olan gözün gördüğünü görür, sonra verir. Evet senin gözüne bir gözlük yapan gözlükçü Usta, göze gözlüğün yakıştığını görür, sonra yapar. Hem kulağı veren Zât, elbette o kulağın işittiklerini işitir, sonra yapar, verir. Sair sıfatlar buna kıyas edilsin.

Hem Esmanın Nakışları ve Cilveleri İnsanda var; Onlar ile o kudsî manalara şehadet eder. Hem İnsan, za'fıyla ve acziyle ve fakrıyla ve cehliyle diğer bir tarzda âyinedarlık edib, yine za'fına fakrına merhamet eden ve meded veren Zâtın Kudretine, İlmine, İradesine ve hakeza sair Evsafına şehadet eder. İşte daire-i kesretin müntehasında ve en dağınık cüz'iyatında, Sırr-ı Vahdetle binbir Esma-i İlahiye, Zîhayat denilen küçücük mektublarda temerküz edib açık okunduğundan, o Sâni'-i Hakîm Zîhayat nüshalarını çok teksir ediyor. Ve bilhassa Zîhayatlardan küçüklerin taifelerini pek çok tarzda nüshalarını teksir eder ve her tarafa neşreder.

Bu birinci meyvenin Hakikatına beni îsal ve sevkeden zevkî bir hissimdir. Şöyle ki:

Bir zaman, ziyade rikkatimden ve fazla şefkatten ve acımak duygusundan Zîhayat ve hususan onlardan Zîşuur ve bilhassa İnsanlar ve bilhassa mazlûmlar ve musibete griftar olanların halleri çok ziyade

rikkatime ve şefkatime ve Kalbime dokunuyordu. Kalben diyordum: "Bu âciz ve zaîf bîçarelerin dertlerini, Âlemde hükmeden bu yeknesak Kanunlar dinlemedikleri gibi; istilâ edici ve sağır olan unsurlar, hâdiseler dahi işitmezler. Bunların bu perişan hallerine merhamet edib hususî işlerine müdahale eden yok mu?" diye Ruhum çok derin feryad ediyordu. Hem "O çok güzel memluklerin ve çok kıymetdar malların ve çok müştak ve minnetdar dostların işlerine bakacak ve onlara sahabet edecek ve himayet edecek bir mâlikleri, bir sahibleri, bir hakikî dostları yok mu?" diye Kalbim bütün kuvvetiyle bağıryordu. İşte Ruhumun feryadına ve Kalbimin vaveylâsına vâfi ve kâfi ve teskin edici ve kanaat verici cevap ise: Sırr-ı Tevhid ile Rahman ve Rahîm olan Zât-ı Zülcelal'in umumî Kanunların tazyikatları ve hâdisatın tehacümatı altında ağlayan ve sızlayan o sevimli memluklerine Kanunların fevkinde olarak, İhsanat-ı Hususiyesi ve İmdadat-ı Hassası ve doğrudan doğruya herşeye karşı Rububiyet-i Hususiyesi ve herşeyin tedbirini bizzât kendisi görmesi ve herşeyin derdini bizzât dinlemesi ve herşeyin hakikî Mâlikî, Sahibi, Hâmisi olduğunu Sırr-ı Kur'an ve Nur-u İman ile bildim. O hadsiz me'yusiyet yerinde nihayetsiz bir mesruriyet hissettim. Ve herbir Zîhayat öyle bir Mâlik-i Zülcelal'e mensubiyeti ve memlukiyeti cihetiyle nazarımda binler derece bir ehemmiyet, bir kıymet kesbettiler. Çünkü madem herkes efendisinin şerefiyle ve mensub olduğu zâtın makamıyla ve şöhretiyle iftihar eder, bir izzet peyda eder; elbette Nur-u İman ile bu mensubiyetin ve memlukiyetin inkişafı suretinde, bir karınca bir firavunu o mensubiyet Kuvvetiyle mağlub ettiği gibi (o mensubiyet Şerefiyle dahi) gafil ve kendi kendine mâlik ve başıboş kendini zanneden ve ecdadıyla ve mülk-ü Mısır ile iftihar eden ve kabir kapısında o iftiharını sönen bin firavun kadar iftihar edebilir. Ve sinek dahi nemrud'un sekerat vaktinde azaba ve hicaba inkılab eden iftiharına karşı kendi mensubiyetinin Şerefini irae edib, onunkini hiçe indirebilir.

İşte **إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ** Âyeti, şirkte hadsiz ve çok büyük bir

zulüm bulunduğunu ifade ile bildirir. **Şirk öyle bir cürümdür ki, herbir mahlukun hakkına ve şerefine ve haysiyetine bir tecavüzdür. Ancak onu Cehennem temizler.**

TEVHİDİN İKİNCİ MEYVESİ

Birinci meyve Hâlık-ı Kâinat olan Zât-ı Akdes'e baktığı gibi, ikinci meyve dahi Kâinatın zâtına ve mahiyetine bakar. Evet Sırr-ı Vahdetle Kâinatın Kemalâtı tahakkuk eder ve mevcudatın ulvî Vazifeleri anlaşılır ve mahlukatın Netice-i Hilkatleri takarrur eder ve masnuatın kıymetleri bilinir ve bu Âlemdeki Makasıd-ı İlahiye vücud bulur ve Zîhayat ve Zîşuurların Hikmet-i Hilkatları ve Sırr-ı İcadları tezahür eder ve bu dehşet-engiz tahavvülât içinde kahharane fırtınaların hiddetli, ekşi sîmaları arkasında Rahmetin ve Hikmetin güler, güzel yüzleri görünür ve fena ve zevalde kaybolan mevcudatın neticeleri ve hüviyetleri ve mahiyetleri ve Ruhları ve Tesbihatları gibi çok vücudları kendilerine bedel Âlem-i Şehadette bırakıp, sonra gittikleri bilinir. Ve Kâinat baştan başa gayet manidar bir Kitab-ı Samedanî ve mevcudat ferşten Arşa kadar gayet mu'cizane bir Mecmua-i Mektubat-ı Sübhaniye ve mahlukatın bütün taifeleri, gayet muntazam ve muhteşem bir Ordu-yu Rabbanî ve masnuatın bütün kabileleri mikroptan, karıncadan tâ gergedana, tâ kartallara, tâ seyyarata kadar Sultan-ı Ezeli'nin gayet vazifeperver memurları olduğu bilinmesi ve herşey, âyinedarlık ve intisab cihetiyle binler derece kıymet-i şahsiyesinden daha yüksek kıymet almaları ve **"Seyl-i mevcudat ve kafil-i mahlukat nereden geliyor ve nereye gidecek ve ne için gelmişler ve ne yapıyorlar?"** diye halledilmeyen tılsımlı suallerin manaları ona inkişaf etmesi, ancak ve ancak Sırr-ı Tevhid ile. Yoksa Kâinatın bu mezkûr yüksek Kemalâtları sönecek ve o ulvî ve kudsî Hakikatları zıddlarına inkılab edecek.

İşte şirk ve küfür cinayeti, Kâinatın bütün Kemalâtına ve ulvî hukuklarına ve kudsî Hakikatlarına bir tecavüz olduğu cihettendir ki, ehl-i şirk ve küfre karşı Kâinat kızıyor ve Semavat ve arz hiddet ediyor ve onların mahvına anasır ittifak edib, kavm-i Nuh Aleyhisselâm ve âd ve semud ve

firavun gibi ehl-i şirki boğuyor, gark ediyor. **تَكَادُ تَمَيِّرُ مِنَ الْغَيْظِ** Âyeti-

nin Sırrıyla Cehennem dahi ehl-i şirk ve küfre öyle kızıyor ve kızışıyor ki, parçalanmak derecesine geliyor. Evet şirk, Kâinata karşı büyük bir tahkir ve azîm bir tecavüzdür. Ve Kâinatın kudsî Vazifelerini ve Hilkatın Hikmetlerini inkâr etmekle şerefini kırıyor. Nümune için binler misallerinden birtek misale işaret edeceğiz.

Meselâ Sırr-ı Vahdet ile Kâinat öyle cesîm ve cismanî bir Melaike hükmünde olur ki, mevcudatın nevileri adedince yüzbinler başlı ve her başında o nevide bulunan ferdlerin sayısınca yüzbinler ağız ve her ağzında o ferdin cihazat ve ecza ve a'za ve hüceyratı mikdarınca yüzbinler diller ile Sâniini Takdis ederek Tesbihat yapan İsrâfil-misal Ubudiyette ulvî bir makam sahibi bir acaib-ül mahlukat iken hem Sırr-ı Tevhid ile Âhîret Âlemlerine ve Menzillerine çok mahsulât yetiştiren bir mezraa ve Dâr-ı Saadet tabakalarına a'mal-i beşeriye gibi çok hasılatıyla levazımat tedarik eden bir fabrika ve Âlem-i Bekada hususan Cennet-i Alâ'daki Ehl-i Temaşaya dünyadan alınma Sermedî manzaraları göstermek için mütemadiyen işleyen yüzbin yüzlü sinemalı bir fotoğraf iken; şirk ise, bu çok acib ve tam mutî', hayatdar ve cismanî Melaikeyi; camid, ruhsuz, fânî, vazifesiz, hêlik, manasız hâdisatın herc ü merci altında ve inkılabların fırtınaları içinde, adem zulûmatında yuvarlanan bir perişan mecmua-yı vâhiyesi, hem bu çok garib ve tam muntazam, menfaatdar fabrikayı; mahsulâtsız, neticesiz, işsiz, muattal, karmakarışık olarak şuursuz tesadüflerin oynacağı ve sağır tabiatın ve kör kuvvetin mel'abegâhı ve umum Zîşuurun matemhanesi ve bütün Zihayatın mezbahası ve hüzüngâhı suretine çevirir.

İşte **إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ** Sırrıyla, şirk birtek seyyie iken ne kadar

çok ve büyük cinayetlere medar oluyor ki, Cehennem'de hadsiz azaba müstehak eder. Her ne ise... "**Siracunnur**"da bu ikinci meyvenin izahatı ve hüccetleri mükerreren beyan edildiğinden, o uzun kıssayı kısa bıraktık. Bu İkinci Meyveye beni sevkedib îsal eden acib bir His ve garib bir Zevktir. Şöyle ki:

Bir zaman, bahar mevsiminde temaşa ederken gördüm ki: Zemin yüzünde Haşır ve Neşr-i A'zâmın yüzbinler nümunelerini gösteren bir seyeran ve seyelan içinde kafil kafil arkasında gelen geçen mevcudatın ve bilhassa Zihayat mahlukatın, hususan küçücük Zihayatların kısa bir zamanda görünüp der-akab kaybolmaları ve daimî bir faaliyet-i müdhîşe içinde mevt ve zeval levhaları bana çok hazîn görünüp, rikkatime şiddetle dokunarak beni ağlatıyordu. O güzel hayvancıkların vefatlarını gördükçe Kalbim acıyordu. "Of, yazık! Ah, yazık!" diyerek, bu ahlâların, ofların altında derinden derine bir vaveylâ-i ruhî hissediyordum. Ve bu akibete uğrayan hayat ise, ölümden beter bir azab gördüm. Hem nebatat ve hayvanat Âleminde

gayet güzel, sevimli ve çok kıymetdar san'atta olan Zîhayatların bir dakikada gözünü açıp bu Seyrangâh-ı Kâinata bakar, dakikasıyla mahvolur, gider. Bu hali temaşa ettikçe, ciğerlerim sızlıyordu. Ağlamak ile şekva etmek istiyor; neden geliyorlar, hiç durmadan gidiyorlar? diye feleğe karşı Kalbim dehşetli sualler soruyor ve böyle faydasız, gayesiz, neticesiz, çabuk i'dam edilen bu masnu'cuklar gözümüz önünde bu kadar ihtimam ve dikkat ve san'at ve cihazat ve Terbiye ve Tedbir ile kıymetdar bir surette İcad edildikten sonra, gayet ehemmiyetsiz paçavralar gibi parçalanıp, hiçlik karanlıklarına atılmalarını gördükçe; Kemalâta meftun ve güzelliğe mübtela ve kıymetdar şeylere âşık olan bütün latifelerim ve duygularım feryad edip bağıyorlardı ki: "Neden bunlara merhamet edilmiyor? Yazık değiller mi? Bu baş döndürücü deverandaki fena ve zeval nereden gelip bu bîçarelere musallat olmuş?" diye mukadderat-ı hayatiyenin dış yüzünde bulunan elîm keyfiyetleriyle Kadere karşı müdhiş itirazlar başladığı hengâmda; birden Nur-u Kur'an, Sırr-ı İman, Lütf-u Rahman ile Tevhid imdadıma yetişti; o karanlıkları aydınlattı, benim bütün "Ah!" ve "Of!" larımı ve ağlamalarımı sürurlara ve yazık demelerimi **بَارَكَ اللهُ، مَا شَاءَ اللهُ**

lara çevirdi. **الْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى نُورِ الْإِيمَانِ** dedirtti. Çünkü Sırr-ı Vahdetle şöyle gördüm ki: Herbir mahluk, hususan herbir Zîhayatın Sırr-ı Tevhid ile çok büyük neticeleri ve umumî faydaları vardır. Ezcümle:

Herbir Zîhayat, meselâ bu süslü çiçek ve şu tatlı sinek, öyle manidar, İlahî, manzum bir Kasideciktir ki, hadsiz Zîşuurlar onu kemal-i lezzetle mütalaa ederler. Ve öyle kıymetdar bir Mu'cize-i Kudrettir ve bir İlânname-i Hikmettir ki, Sâni'inin san'atını nihayetsiz Ehl-i Takdire cazibedarane teşhir eder. Hem kendi san'atını kendisi temaşa etmek ve kendi Cemal-i Fıtratını kendisi müşahede etmek ve kendi Cilve-i Esmasının güzelliklerini âyineciklerde kendisi seyretmek isteyen Fâtır-ı Zülcelal'in Nazar-ı Şuhuduna görünmek ve mazhar olmak, gayet yüksek bir Netice-i Hilkatidir. Hem Kâinattaki hadsiz Faaliyeti iktiza eden Tezahür-ü Rububiyete ve Tebarüz-ü Kemalât-ı İlahiyeye (Yirmidördüncü Mektub'da beyan edildiği gibi) beş vecihle Hizmeti dahi, ulvî bir Vazife-i Fıtratıdır. Ve böyle faideleri ve neticeleri vermekle beraber; kendi yerinde, bu Âlem-i Şhadette Zîruh ise Ruhunu ve hadsiz hâfızalarda ve sair elvah-ı mahfuzalarda suretini ve hüviyetini ve tohumlarında ve yumurtacıklarında mahiyetinin Kanunlarını ve bir nevi müstakbel hayatını ve Âlem-i Gaybda ve Daire-i Esmada âyinedarlık ettiği kemalleri ve

güzellikleri bırakıp, mesrurane terhis manasında bir zahirî mevt ile bir zeval perdesi altına girer; yalnız dünyevî gözlerden saklanır mahiyetinde

gördüm, "Oh **الْحَمْدُ لِلَّهِ** !" dedim.

Evet Kâinatın bütün tabakatında ve umum nevilerinde göz ile görünen ve her tarafa kök salan gayet esaslı ve çok kuvvetli ve kusursuz ve nihayet derecede parlak olan bu cemaller ve güzellikler, elbette şirkin iktiza ettiği çok çirkin ve haşin ve gayet menfur ve perişan olan evvelki vaziyet muhal ve mevhum olduğunu gösteriyor. Çünkü böyle çok esaslı bir Cemal perdesi altında, böyle dehşetli bir çirkinlik saklanamaz ve bulunamaz. Eğer bulunsa; o hakikatlı Cemal hakikatsız, asılsız, vâhî ve vehmî olur. Demek şirkin hakikatı yok, yolu kapalı, bataklıkta saplanır; hükmü muhal, mümteni'dir. Bu mezkûr hissî olan Hakikat-ı İmaniye, tafsilatla ve kat'î Bürhanlar ile Siracünnur'un müteaddid Risalelerinde beyan edildiğinden burada bu kısacık işaretle iktifa ederiz.

ÜÇÜNCÜ MEYVE

Zîşuura, bilhassa İnsana bakar. Evet Sırr-ı Vahdet ile İnsan, bütün mahlukat içinde büyük bir kemal sahibi ve Kâinatın en kıymetdar meyvesi ve mahlukatın en nazenini ve en mükemmeli ve Zihayatin en bahtiyarı ve en mes'udu ve Hâlık-ı Âlem'in muhatabı ve dostu olabilir. Hattâ bütün Kemalât-ı İnsaniye ve beşerin bütün ulvî maksadları Tevhid ile bağlıdır. Ve Sırr-ı Vahdetle Vücut bulur. Yoksa eğer Vahdet olmazsa, İnsan mahlukatın en bedbahtı ve mevcudatın en süflîsi ve hayvanatın en biçaresi ve Zîşuurun en hüznülsü ve azablısı ve gamlısı olur. Çünkü İnsan nihayetsiz bir aczi ve nihayetsiz düşmanları ve hadsiz bir fakrı ve hadsiz ihtiyaçları bulunmakla beraber, mahiyeti öyle çok ve mütenevvi âlâtla ve hissiyatla teçhiz edilmiş ki, yüz bin çeşit elemeleri hisseder ve yüzbinler tarzlarda lezzetleri zevkederek ister. Ve öyle maksadları ve arzuları var ki, bütün Kâinata birden hükmü geçmeyen bir Zât o arzuları yerine getiremez. Meselâ, İnsanda gayet şedid bir Arzu-yu Beka var. İnsanın bu maksadını öyle bir Zât verebilir ki, bütün Kâinatı bir saray hükmünde tasarruf eder. Bir odanın kapısını kapayıp, diğer bir menzilin kapısını açmak gibi kolay bir surette dünya kapısını kapayıp Âhiret kapısını açabilsin. Beşerin bu Arzu-yu Beka gibi Ebed tarafına uzanmış ve Aktar-ı Âleme yayılmış binler menfî ve müsbet arzuları var ki, onları vermekle beşerin iki dehşetli yaraları olan aczini ve fakrını tedavi eden Zât ise, ancak Sırr-ı Vahdetle bütün Kâinatı

kabzasında tutan Zât-ı Ehad olabilir.

Hem beşerde, Kalbinin Selâmetine ve istirahatine aid öyle incecik ve gizli ve cüz'î matlamları ve Ruhunun Bekasına ve Saadetine medar öyle büyük ve muhit ve küllî maksadları var ki, onları öyle bir Zât verebilir ki, Kalbin en ince ve görünmez perdelerini görür, lâkayd kalmaz. Hem en gizli ve işitilmez gayet mahfî sesleri işitir, cevabsız bırakmaz.

Hem Semavat ve arzı, iki muti' nefer gibi Emrine musahhar ederek küllî Hizmetlerde çalıştıracak derecede muktedir olabilsin. Hem İnsanın bütün cihazatları ve hissiyatları, Sırr-ı Vahdetle, gayet yüksek bir kıymet alırlar ve şirk ve küfür ile gayet derecede sukut ederler. Meselâ: İnsanın en kıymetdar cihazı Akıldır. Eğer Sırr-ı Tevhid ile olsa, o Akıl, hem İlahî kudsî defineleri, hem Kâinatın binler hazinelerini açan pırlanta gibi bir anahtarı olur. Eğer şirk ve küfre düşse, o akıl, o halde geçmiş zamanın elîm hüznlerini ve gelecek zamanın vahşi korkularını İnsanın başına toplattıran meş'um ve sebep-i taciz bir âlet-i bela olur.

Hem meselâ: **İnsanın en latif ve şirin bir seciyesi olan Şefkat; eğer Sırr-ı Tevhid onun yardımına yetişmezse, öyle müdhîş bir hırkat, bir firkat, bir rikkat, bir musibet olur ki, İnsanı en bedbaht bir dereceye indirir. Tek bir güzel yavrusunu ebedî kaybeden bir gafil vâlide, bu hırkatı tam hisseder.**

Hem meselâ: **İnsanın en lezzetli ve tatlı ve kıymetli hissi olan Muhabbet, eğer Sırr-ı Tevhid yardım etse, bu küçücük İnsanı, Kâinat kadar büyüttürür ve genişlik verir ve mahlukata nazenin bir sultan**

yapar. Eğer şirk ve küfre düşse **الْعِيَاذُ بِاللّٰهِ** öyle bir musibet olur ki,

mütemadiyen zeval ve fenada mahvolan hadsiz mahbublarının ebedî fîrakları ile biçare Kalb-i İnsanîyi her dakika parça parça eder. Fakat gaflet veren lehviyatlar, muvakkaten ibtal-i his nev'inden zahiren hissettirmiyor.

İşte bu üç misale yüzer cihazat ve hissiyat-ı beşeriyeyi kıyas etsen; Vahdet, Tevhid ne derece Kemalât-ı İnsaniyeye medar olduğunu anlarsın. Bu Üçüncü Meyve dahi **Siracunnur**'un belki yirmi Risalelerinde gayet güzel bir tafsîl ve hüccetli bir surette beyan edildiğinden burada kısa bir işaretle iktifa ederiz. Beni bu Meyveye sevk ve îsal eden şöyle bir histir: Bir zaman yüksek bir dağ başında idim. Gafleti dağıtacak bir İntibah-ı Ruhî

vasıtasıyla, kabir tam manasıyla, ölüm bütün çıplaklığıyla ve zeval ve fena ağlattırıcı levhalarıyla bana göründü. Herkes gibi fitratımdaki fitrî Aşk-ı Beka, birden zevale karşı isyan edib galeyana geldi. Ve Muhabbet ve takdir ile pek çok alâkadar olduğum Ehl-i Kemalât ve Meşahir-i Enbiya ve Evliya ve Asfiyanın sönmelerine ve mahvolmalarına karşı mahiyetimdeki rikkat-i cinsiye ve şefkat-i nev'îye dahi kabre karşı tuğyan edib feveran etti. Ve altı cihete istimdadkârane baktım. Hiç bir Teselli, bir meded göremedim. Çünkü zaman-ı mazi tarafı bir mezar-ı ekber ve müstakbel bir karanlık ve yukarı bir dehşet ve aşağı ve sağ ve sol taraflarından elîm ve hazîn haller, hadsiz muzır şeylerin tehacümatını gördüm. Birden Sırr-ı Tevhid imdadıma yetişti, perdeyi açtı. Hakikat-ı halin yüzünü gösterdi. Bak, dedi. En evvel beni çok korkutan ölümün yüzüne baktım. Gördüm ki **ölüm, Ehl-i İman için bir terhistir; ecel, terhis tezkeresidir. Bir tebdil-i mekândır, bir Hayat-ı Bâkiyenin mukaddimesi ve kapısıdır. Zindan-ı dünyadan çıkmak ve Bağistan-ı Cinana bir uçmaktır. Hizmetinin ücretini almak için Huzur-u Rahman'a girmeğe bir nöbettir ve Dâr-ı Saadete gitmeğe bir davettir** diye kat'î anladığımdan, ölümü ve mevdi sevmeye başladım. Sonra, zeval ve fenaya baktım. Gördüm ki: Sinema perdeleri gibi ve güneşe mukabil akan kabarcıklar misillü, lezzet verici bir teceddüd-ü emsaldır, bir tazelenmektir. Ve Esmâ-i Hüsnanın çok hasna ve güzel Cilvelerini tazelendirmek için Âlem-i Gaybdan gelip, Âlem-i Şهادette vazifedarane bir seyerandır, bir cevelandır. Ve Cemal-i Rububiyetin hikmetdarane bir tezahüratıdır ve mevcudatın hüsn-ü Sermediye karşı bir âyinedarlığıdır, yakînen bildim.

Sonra altı cihete baktım, gördüm ki: Sırr-ı Tevhid ile o kadar nuranidir ki, göz kamaştırıyor. Geçmiş zaman bir mezar-ı ekber olmadığını, belki zaman-ı istikbale inkılab edib binler Mecalis-i Münevvere ve Mecma-i Ahbab, binler Menazır-ı Nuraniye gördüm. Ve hakeza bu iki madde gibi binler maddelerin hakikî yüzlerine baktım; sürur ve şükürden başka bir tesir, bir keyfiyet vermediklerini gördüm.

Bu Üçüncü Meyveye aid bu zevkimi ve hissimi **Siracünnur**'un belki kırk Risalelerinde cüz'î, küllî deliller ile beyan etmişim. Ve bilhassa **"Yirmialtıncı Lem'a"** olan **İhtiyarlar Risalesi'nin** onüç aded Ricalarında o derece kat'î ve güzel izah edilmiştir ki, daha fevkinde izah olmaz. Onun için bu pek uzun kıssayı bu makamda pek çok kısa kestim.

İkinci Makam

[Tevhidi ve Vahdaniyeti ve Vahdeti, kat'î bir surette iktiza ve istilzam ve îcab eden ve şirki ve iştiraki kabul etmeyen ve müsaade vermeyen deliller hadsizdirler. Onlardan yüzler, belki binler Bürhanlar Risale-i Nur'da tafsilen isbat edildiğinden, burada muktazilerin üç adedine icmalen işaret edilecek.]

BİRİNCİSİ: Bu Kâinatta göz ile görünen hakîmane Ef'alın ve basîrane Tasarrufatın şهادetiyle; bu masnuat bir Hâkim-i Hakîm'in, bir Kebir-i Kâmil'in hududsuz Sıfât ve İsimleriyle ve nihayetsiz mutlak olan İlim ve Kudretiyle yapılıyor, İcad ediliyor.

Evet bir Hads-i Kat'î ile bu eserlerden o Sâniin hem Rububiyet-i Âmme derecesinde Hâkimiyeti ve Âmiriyeti, hem Ceberutiyet-i Mutlaka derecesinde Kibriyası ve Azameti, hem Uluhiyet-i Mutlaka derecesinde Kemali ve İstiğnası, hem hiçbir kayıd altına girmeyen ve hiçbir hadd-i nihayet bulunmayan Faaliyeti ve Saltanatı var olduğu anlaşılır ve kat'î bilinir, belki görünür. Hâkimiyet ve Kibriya ve Kemal ve İstiğna ve İtlak ve İhata ve nihayetsizlik ve hadsizlik ise Vahdeti istilzam edib, iştirake zıddırlar. Amma Hâkimiyet ve Âmiriyetin Vahdete şهادetleri ise; Risale-i Nur'un çok yerlerinde gayet kat'î bir surette isbat edilmiş. Hülâsat-ül hülâsası şudur ki:

Hâkimiyetin şe'ni ve muktezası, İstiklaliyet ve İnfiraddır ve gayrın müdahalesini reddir. Hattâ aczleri için muavenete fitraten muhtaç olan İnsanlar dahi, o Hâkimiyetin bir gölgesi cihetiyle gayrın müdahalesini red ve istiklaliyetini muhafaza etmek için bir memlekette iki padişah, bir vilayette iki vali, bir nahiyede iki müdür, hattâ bir mahallede iki muhtar bulunmuyor. Eğer bulunsa herc ü merc olur, ihtilâl başlar, intizam bozulur. Madem Hâkimiyetin bir gölgesi, âciz ve muavenete muhtaç olan İnsanlarda bu derece müdahale-i gayrı ve iştiraki reddedib kabul etmezse; elbette acizden münezzeh

bir Kadir-i Mutlak'ta, Rububiyet suretindeki Hâkimiyet, hiçbir cihetle iştiraki ve müdahale-i gayrı kabul etmez. Belki gayet şiddetle reddeder ve şirki tevehhüm ve itikad edenleri gayet hiddetle Dergâhından tardeder. İşte Kur'an-ı Hakîm'in, ehl-i şirk aleyhinde gayet şiddet ve hiddetle Beyanatı bu mezkûr Hakikattan ileri geliyor.

Amma Kibriya ve Azamet ve Celalin Vahdete şهادetleri ise, o dahi Risale-i Nur'da parlak bürhanlarıyla beyan edilmiş. Burada gayet muhtasar bir mealine işaret edilecek.

Meselâ: Nasılki güneşin azamet-i nuru ve Kibriya-yı ziyası, perdesiz ve yakınında bulunan başka zaîf nurlara hiçbir cihetle ihtiyaç bırakmadığı ve tesir vermediği gibi, öyle de Kudret-i İlahiyenin Azamet ve Kibriyası dahi, ayrı hiçbir kuvvete, hiçbir kudrete ihtiyaç bırakmadığı gibi, onlara hiçbirî İcadı, hiçbir hakikî tesiri vermez. Ve bilhassa Kâinattaki bütün Makasıd-ı Rabbaniyenin temerküz ettiği yeri ve medarları olan Zîhayat ve Zîşuurları başkalarına havalesi kabil değil. Hem Hilkat-ı İnsaniyenin ve hadsiz Enva'-ı Nimetin İcadındaki gayelerin tezahür ettiği yerleri, menşe'leri olan Zîhayatların cüz'iyatındaki ahval ve semeratı ve neticeleri başka ellere havalenin hiçbir cihet-i imkânı yoktur. Meselâ bir Zîhayat, cüz'î bir şıfası veya bir Rızkı veya bir Hidayeti için Cenab-ı Hak'tan başkasına hakikî minnetdar olmak ve başkasına perestişkârane medih ve sena etmek, Rububiyetin Azametine dokunur ve Uluhiyetin Kibriyasına ilişir ve Mabudiyet-i Mutlakanın Haysiyetine dokundurur, Celalini müteessir eder.

Amma Kemalın Sırr-ı Vahdete işareti ise, yine Risale-i Nur'da çok parlak Bürhanlarıyla beyan edilmiştir. Gayet muhtasar bir mealı şudur ki: Semavat ve Arzın Hilkatı, bilbedahe gayet kemalde bir Kudret-i Mutlakayı ister. Belki her bir Zîhayatın acaib cihazatı dahi, Kemal-i Mutlakta bir Kudreti iktiza eder. Ve aczden münezzeh ve kayıddan müberra bir Kudret-i Mutlakadaki Kemal ise, elbette Vahdeti istilzam eder. Yoksa Kemaline nakîse ve ıtlakına kayıd konmak ve nihayetsizliğine nihayet vermek ve en kavî bir Kudreti en zayıf bir acze sukut ettirmek ve nihayetsiz bir Kudrete, nihayetsiz olduğu bir vakitte, bir mütenahî ile nihayet vermek lâzım gelecek. Bu ise, beş vecihle muhal içinde muhaldır.

Amma, ıtlak ve ihata ve nihayetsizliğin Vahdete şهادetleri ise;

o dahi **Siracunnur** Risalelerinde tafsilen zikredilmiş. Bir muhtasar meali şudur: Madem Kâinattaki ef'alın herbiri, kendi eserinin etrafa istilakârane yayılması ile her bir fiilin ihatasını ve ıtlakını ve hadsiz bulunduğunu ve kayıdsızlığını gösterir. Ve madem iştirak ve şirk ise, o ihatayı inhisar altına ve o ıtlakı kayıd altına ve o hadsizliği hadd altına alıp ıtlakın Hakikatını ve ihatanın mahiyetini bozuyor. Elbette mutlak ve muhit olan o ef'alde iştirak muhaldır, imkânı yoktur. Evet ıtlakın mahiyeti, iştirake zıddır. Çünkü ıtlakın manası, hattâ mütenahî ve maddî ve mahdud bir şeyde dahi olsa, yine istilakârane ve istiklaldarane etrafa, her yere yayılır, intişar eder. Meselâ: Hava ve ziya ve Nur ve hararet, hattâ su, ıtlaka mazhar olsalar, her tarafa yayılırlar. Madem ıtlak ciheti, cüz'ide dahi olsa, maddîleri mahdudları böyle müstevli yapıyor. Elbette küllî bir ıtlak-ı hakikî, böyle hem nihayetsiz, hem maddeden münezzeh, hem hududsuz, hem kusurdan müberra olan sıfatlara öyle bir istilâ ve ihata verir ki, şirk ve iştirakin hiçbir cihet-i imkânı ve ihtimali olamaz.

E l h a s ı l : Kâinatta görünen binlerle Ef'al-i Umumiyenin ve Cilveleri görünen yüzer Esma-i İlahiyenin her birinin hem Hâkimiyeti, hem Kibriyası, hem Kemali, hem İhataşı, hem Itlakı, hem Nihayetsizliği; Vahdetin ve Tevhidin gayet kuvvetli birer Bürhanıdırlar.

Hem nasılkı, bir fevkalâde kuvvet, faaliyete girmek için istilâ etmek ister, başka kuvvetleri dağıtır. Öyle de, herbir Fiil-i Rububiyet ve herbir Cilve-i Esma-i Uluhiyet, o derece fevkalâde Kuvvetleri, eserlerinde görünüyor ki; eğer Hikmet-i Âmme ve Adalet-i Mutlaka olmasa idi ve onları durdurmasa idi, herbiri umum mevcudatı istilâ edecekti. Meselâ: Kavak ağacını umum zeminde halkeden ve tedbirini gören bir Kuvvet, hiç mümkün müdür ki; onun yanında ve efradı içinde yayılmış ve karışmış olan ceviz ve elma ve zerdali misillü ağaçların kavağa bitişik olan cüz'î ferdlerini, o kavak nev'ini tamamen, birden zabteden küllî kuvveti altına ve tedbiri içine almasın ve istilâ etmesin ve başka kuvvetlere kaptırsın. Evet her bir nevi mahlukatta, belki her bir ferdde tasarruf eden öyle bir Kuvvet ve Kudret hissediliyor ki, bütün Kâinatı istilâ ve bütün eşyayı zabt ve bütün mevcudatı Hükmü altına alabilir bir mahiyette görünüyor. Elbette böyle bir Kuvvet, iştiraki hiç bir cihette kabul edemez, şirke meydan vermez.

Hem nasılkı bir meyvedar ağacın sahibi, o ağaçtan en ziyade ehemmiyet verdiği ve alâkadarlık gösterdiği cihet ve madde, o ağacın meyveleri ve dallarının uçlarındaki semereleri ve tohumluk için o meyvelerin kalblerinde ve bizzât kalbleri olan çekirdekleridir. Ve onun mâliki, Akı varsa, o dallardaki meyveleri başkalara daimî temlik edib, boşboşuna mâlikiyetini bozmaz. Aynen öyle de; şu Kâinat denilen ağacın dalları olan unsurlar ve unsurların uçlarında bulunan ve çiçekleri ve yaprakları hükmünde olan nebatat ve hayvanat ve o yaprakların ve çiçeklerin en yukarısındaki meyveler olan İnsanlar ve o meyvelerin en mühim meyveleri ve semereleri ve Netice-i Hilkatları olan Ubudiyetlerini ve Şükürlerini ve bilhassa o meyvelerin cem'iyetli çekirdekleri olan kalblerini ve zahr-ı kalb denilen kuvve-i hâfızalarını başka kuvvetlere hiçbir cihetle kaptırmaz ve kaptırmakla Saltanat-ı Rububiyetini kırmaz ve kırmakla Mabudiyetini bozmaz.

Hem daire-i mümkinatın ve kesretin en müntehasında bulunan cüz'iyatta, belki o cüz'iyatın cüz'iyat-ı ahvalinde ve keyfiyatında Makasid-ı Rububiyet temerküz ettiğinden, hem de Mabudiye uzanan ve Mabuda bakan minnetdarlıkların ve teşekküratların ve perestişliklerin menş'eleri onlar olduğundan, elbette onları başka ellere vermez ve vermekle Hikmetini ibtal etmez. Ve Hikmetini ibtal etmekle Uluhiyetini iskat etmez. **Çünkü mevcudatın İcadındaki en mühim Makasid-ı Rabbaniye, kendini Zîşuurlara tanıttırmak ve sevdirmek ve Medh-ü Senasını ettirmek ve minnetdarlıklarını kendine celbetmektir.**

Bu ince Sır içindir ki; Şükrü ve Perestîşi ve Minnetdarlığı ve Muhabbeti ve Medhi ve Ubudiyeti intac eden Rızk ve Şifa ve bilhassa Hidayet ve İman gibi daire-i kesretin en âhirindeki cüz'î ve küllî bu gibi Fiiller ve İn'amlar, doğrudan doğruya Kâinat Hâlîkının ve umum mevcudat Sultanının Eseri ve İhsanı ve İn'amı ve Hediyesi ve Fiili olduğunu göstermek için Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan (Haşiye) tekrar ile Rızk ve Hidayeti ve Şifayı Zât-ı Vâcib-ül Vücut'a veriyor ve onları İhsan etmek Ona mahsus ve Ona münhasırdır diyor ve gayet şiddetle gayrın müdahalesini reddediyor. Evet ebedî bir

(Haşiye): Meselâ: **إِنَّ اللَّهَ هُوَ الرَّزَّاقُ ذُو الْقُوَّةِ الْمَتِينُ**

Dâr-ı Saadeti kazandıran İman Nimetini veren, elbette ve her halde o Dâr-ı Saadeti Halk eden ve İmanı ona anahtar yapan bir Zât-ı Zülcelal'in Nimeti olabilir. Başkası bu derece büyük bir Nimetin Mün'imi olarak Mabudiyetin en büyük penceresini kapayıp, en ehemmiyetli vesilesini kapamaz ve çalamaz.

E l h a s ı l : Şecere-i Hilkatın en müntehasındaki en cüz'î ahval ve semerat, iki cihetle Tevhide ve Vahdete işaret ve şehadet ederler:

BİRİNCİSİ: Rububiyetin Kâinattaki maksadları onlarda tecemmu' ve gayeleri onlarda temerküz ve ekser Esmâ-i Hüsnanın Cilveleri ve zuhurları ve taayyünleri ve Hilkat-ı Mevcudatın neticeleri ve faideleri onlarda içtima ettiğinden, onların her birisi, bu temerküz noktasından der: Ben bütün Kâinatı Halk eden Zâtın malıyım, fiiliyim, eseriyim.

İKİNCİ CİHET ise: O cüz'î meyvenin kalbi, hem Hadîsçe zahr-ı kalb denilen İnsanın hâfızası, ekser enva'nın bir çeşit muhtasar fihristesi ve bir küçük nümune haritası ve Şecere-i Kâinatın bir manevî çekirdeği ve ekser Esmâ-i İlahiyenin incecik bir âyinesi olduğu; hem o Kalbin ve Hâfızanın emsalleri ve sikkeleri bir tarzda bulunan bütün Kalblerin ve Hâfızaların Kâinat yüzünde müstevliyaneye intişarları, elbette bütün Kâinatı Kabza-i Tasarrufunda tutan bir Zâta bakar ve yalnız Onun eseriyim ve Onun san'atıyım derler.

E l h a s ı l : Nasilki bir meyve, faydalılığı cihetiyle, tamam ağacının Mâlikine bakar. Ve çekirdeği cihetiyle, bütün o ağacın ecza ve a'za ve mahiyetine nazar eder. Ve bütün emsalinde aynı bulunan yüzündeki sikkesi cihetiyle, o ağacın bütün meyvelerini temaşa eder: "**Biz biriz ve bir Elden çıkmışız, birtek Zâtın malıyız. Ve birimizi yapan, elbette umumumuzu O yapar.**" derler. Öyle de daire-i kesretin nihayetlerindeki Zihayat ve Zihayatın ve hususan İnsanın yüzündeki sikke ve Kalbindeki fihristiyet ve mahiyetindeki neticelik ve meyvelik cihetiyle, doğrudan doğruya bütün Kâinatı Kabza-i Rububiyetinde tutan Zâta bakar ve Vahdetine şehadet eder.

VAHDANİYETİN İKİNCİ MUKTAZİSİ: Vahdette Vücub derecesinde bir sühulet, bir kolaylık ve şirkte, imtina' derecesinde bir suubet ve müşkilât bulunmasıdır. Bu Hakikat ise; İmam-ı Ali Radıyallahü Anh'ın tabirince **Siracünnur**'un çok Risalelerinde ve bilhassa

Yirminci Mektub'da tafsilen ve **Otuzuncu Lem'anın Dördüncü Nüktesinde** icmalen gayet kat'î ve parlak bir surette isbat ve izah edilmiş ve gayet kuvvetli Bürhanlar ile gösterilmiştir ki: Bütün eşya birtek Zâta verilse, bu Kâinatın İcadı ve Tedbiri, bir ağaç kadar kolay ve bir ağacın Halkı ve İnşası, bir meyve kadar sühuletli ve bir baharın İbdaı ve İdaresi, bir çiçek kadar âsân ve hadsiz efradı bulunan bir nev'in terbiyesi ve tedbiri, bir ferd kadar müşkilatsız olur. Eğer şirk yolunda esbab ve tabiata verilse; bir ferdin İcadı, bir nevi belki neviler kadar ve bir çekirdeğin İcadı bir ağaç, belki yüz ağaç kadar ve bir ağacın İcad ve İnşa ve İhya ve İdare ve Terbiye ve Tedbiri, Kâinat kadar, belki daha ziyade müşkil olur.

Madem **Siracunnur**'da hakikat-ı hal böyle isbat edilmiş ve madem bilmüşahede gözümüz önünde görüyoruz ki, gayet derecede san'atlı ve kıymetdarlık ile beraber nihayet derecede bir mebzuliyet var. Ve her bir Zihayat fevkalâde mu'cizane ve hârîka ve çok cihazatları bulunan birer makine-i acibe olmakla beraber, sehavet-i mutlaka içinde kibrit çakar gibi bir sür'at-i hârîka ile gayet derecede kolaylık ve sühulet ve külfetsiz bir surette Vücuda geliyorlar. Elbette bizzarure ve bilbedahe gösterir ki, o mebzuliyet ve o sühulet, Vahdetten ve birtek Zâtın işleri olmasından ileri geliyor. Yoksa değil ucuzluk ve çokluk ve çabukluk ve kolaylık ve kıymetdarlık, belki şimdi beş para ile alınan bir meyve, beşyüz lira ile alınmayacaktı; belki bulunmayacak derecede nâdir olacaktı. Ve şimdi saati kurmak ve elektriğin düğmelerine dokunmakla işleyen muntazam makineler gibi Vücutları, İcadları kolay ve âsân olan Zihayat şeyler; imtina' derecesinde suubetli, müşkilatlı olacak ve bir günde ve bir saatte ve bir dakikada bütün cihazat ve şerait-i hayatıyla Vücuda gelen bir kısım hayvanlar bir senede, belki bir asırda, belki hiç gelmeyecek idi.

Siracunnur'un yüz yerinde en muannid bir münkiri dahi susturacak bir kat'îyyetle isbat edilmiş ki: Bütün eşya birtek Zât-ı Vâhid-i Ehad'e verilse, birtek şey gibi kolay ve çabuk ve ucuz olur. Eğer esbaba ve tabiata dahi hisse verilse, birtek şeyin İcadı bütün eşya kadar çetin ve geç ve ehemmiyetsiz ve bahalı olacak. Bu Hakikatın Bürhanlarını görmek istersen **Yirminci** ve **Otuzüçüncü Mektuplara** ve **Yirmiikinci ve Otuzikinci Sözlere** ve tabiata dair **Yirmiüçüncü ve İsm-i A'zama dair Otuzuncu Lem'alara** ve bilhassa

Otuzuncu Lem'anın İsm-i Ferd ve İsm-i Kayyum'a dair Dördüncü ve **Altıncı Nüktelerine** baksan göreceksin ki, iki kerre iki dört eder kat'iyyetinde bu Hakikat isbat edilmiştir. Burada, o yüzer Bürhanlarından bir tanesine işaret edilecek. Şöyle ki:

Eşyanın İcadı, ya ademden olur, ya terkib suretinde sair anasırdan ve mevcudattan toplanır. Eğer birtek Zâta verilse, o vakit her halde O Zâtın herşeye muhit bir İlmi ve herşeye müstevli bir Kudreti bulunacak. Ve bu surette Onun İlminde suretleri ve Vücut-u İlmîleri bulunan eşyaya Vücut-u Haricî vermek ve zahir bir ademden çıkarmak ise, bir kibrit çakar gibi veya göze görünmeyen bir yazı ile yazılan bir hattı göze göstermek için, gösterici bir maddeyi üstüne geçirmek ve sürmek gibi veya fotoğrafın âyinesindeki sureti kâğıt üstüne nakleden kolay ameliyat gibi gayet kolay bir surette Sâniin İlminde plânları ve programları ve manevî mikdarları bulunan eşyayı, "Emr-i **كُنْ فَيَكُونُ**" ile adem-i

zahirîden Vücut-u Haricîye çıkarır. Eğer İnşa ve Terkib suretinde olsa ve hiçten, ademden İcad etmeyip belki anasırdan ve etraftan toplamak suretiyle yapsa; yine nasılki bir taburun istirahat için her tarafa dağılmış olan efradlarının bir boru sadâsıyla toplanmaları ve muntazam bir vaziyete girmeleri ve o sevkıyatı teshil ve o vaziyeti muhafaza hususunda, bütün ordu kendi kumandanının kuvveti ve kanunu ve gözü hükmünde olduğu gibi... aynen öyle de: Sultan-ı Kâinat'ın Kumandası altındaki zerreler, Onun Kaderî ve İlmî Düsturlarıyla ve müstevli Kudretinin Kanunlarıyla ve temas ettikleri sair mevcudat dahi, O Sultan'ın Kuvveti ve Kanunu ve memurları gibi teshilatçı olarak o zerreler sevkolanup gelirler. Bir Zihayatın Vücudunu teşkil etmek için İlmî, Kaderî birer manevî kalıp hükmünde bir mikdar-ı muayyen içine girerler, dururlar. Eğer eşya, ayrı ayrı ellere ve esbaba ve tabiat gibi şeylere havale edilse, o halde bütün Ehl-i Aklın İttifakıyla; hiçbir sebep hiçbir cihetten, hiçten ademden İcad edemez. Çünkü o sebebin muhit bir ilmi, müstevli bir kudreti olmadığından, o adem ise, yalnız zahirî ve haricî bir adem olmaz, belki adem-i mutlak olur. Adem-i mutlak ise, hiçbir cihetle menşe-i vücud olamaz. Öyle ise, her halde terkib edecek. Halbuki İnşa ve Terkib suretinde bir sineğin, bir çiçeğin cesedini, cismini zeminin yüzünden toplamak ve ince bir elek ileeledikten sonra binler müşkilatla o mahsus zerreler gelebilirler. Hem geldikten sonra dahi, o cisimde

dağılmadan muntazam bir vaziyeti muhafaza etmek için -manevî ve ilmî kalıpları bulunmadığından- maddî ve tabiî bir kalıp, belki a'zaları adedince kalıplar lâzımdır. Tâ ki o gelen zerreler, o cism-i Zîhayatı teşkil etsinler.

İşte bütün eşya birtak Zâta verilmesi, Vücub ve lüzum derecesinde bir kolaylık ve müteaddid esbaba verilmesi, imtina' ve muhal derecesinde müşkilatlar bulunduğu gibi; herşey Zât-ı Vâhid-i Ehad'e verilse, nihayet derecede ucuzluk içinde gayet derecede kıymetdar ve fevkalâde san'atlı ve çok manidar ve gayet kuvvetli olur. Eğer şirk yolunda müteaddid esbaba ve tabiata havale edilse; nihayet derecede pahalılık içinde, gayet derecede ehemmiyetsiz, san'atsız, manasız, kuvvetsiz olur. Çünkü nasıl bir adam, askerlik haysiyetiyle bir kumandan-ı a'zama intisab ve istinad ettiğinden, hem bir ordu onun arkasında -lüzum olursa- tahşid edilebilir bir kuvve-i maneviyeyi, hem o kumandanın ve ordunun kuvveti, onun ihtiyat kuvveti olmasıyla, kuvvet-i şahsiyesinden binler defa ziyade maddî bir kudreti, hem o ehemmiyetli kuvvetinin menabiini ve cephanesini -ordu taşıdığı için- kendisi taşımağa mecbur olmadığından fevkalâde işleri yapabilecek bir iktidarı kazandığından, o tek nefer, düşman olan bir müşiri esir ve bir şehri tehcir ve bir kaleyi teshir edebilir. Ve eseri, hârîka ve kıymetdar olur. Eğer askerliği terkedib, kendi kendine kalsa, o Hârîka Kuvve-i Maneviyeyi ve o Fevkalâde Kudreti ve o Mu'cizekâr İktidarı birden kaybederek, âdi bir başıbozuk gibi kuvvet-i şahsiyesine göre cüz'î, kıymetsiz, ehemmiyetsiz işleri görebilir ve eseri de o nisbette küçülür.

Aynen öyle de: Tevhid yolunda herşey Kadîr-i Zülcelal'e İntisab ve İstinad ettiğinden, bir karınca bir firavunu, bir sinek bir nemrudu, bir mikrop bir cebbarı mağlub ettikleri gibi, tırnak gibi bir çekirdek, dağ gibi bir ağacı omuzunda taşıyarak o ağacın bütün âlât ve cihazatının menşei ve mahzeni bir tezgâh olmakla beraber, her bir zerre dahi yüzbin san'atlarda ve tarzlarda bulunan cisimleri ve suretleri teşkil etmek hizmetinde bulunmak olan hadsiz Vazifeleri, o İntisab ve İstinad ile görebilir. Ve o küçük küçük memurların ve bu incecik askerlerin mazhar oldukları eserler gayet mükemmel ve san'atlı ve kıymetdar olur. Çünkü o eserleri yapan Zât, Kadir-i Zülcelal'dir. Onların ellerine vermiş, onları perde yapmış. Eğer şirk yolunda esbaba havale edilse; karıncanın eseri karınca gibi ehemmiyetsiz

ve zerrenin san'atı zerre kadar kıymeti kalmaz ve herşey manen sukut ettiği gibi maddeten dahi o derece sukut edecekti ki, koca dünyayı beş para ile kimse almazdı.

Madem Hakikat budur. Ve madem herşey nihayet derecede hem kıymetdar, hem san'atlı, hem manidar, hem kuvvetli görünüyor, gözü-müzle görüyoruz. Elbette Tevhid yolundan başka yol yoktur ve olamaz. Eğer olsa, bütün mevcudatı değiştirmek ve dünyayı ademe boşaltıp, yeniden ehemmiyetsiz müzahrefatla doldurmak lâzım gelecek. Tâ ki, şirke yol açılabilsin. İşte İmam-ı Ali'nin (R.A.) tabirince **Siracinnur** ve **Siracissürc** olan **Resail-in Nur'da** Tevhide dair beyan ve izah edilen yüzler Bürhanlardan birtek Bürhanın icmalini işittin, ötekileri kıyas edebilirsin.

TEVHİDİN ÜÇÜNCÜ MUKTEZİSİ: Her şeyde, hususan Zihayat masnulardaki Hilkat fevkalâde san'atkârane olmakla beraber, bir çekirdek bir meyvenin ve bir meyve bir ağacın ve bir ağaç bir nev'in ve bir nev' bir Kâinatın bir küçük nümunesi, bir misal-i musaggarası, bir muhtasar fihristesi, bir mücmel haritası, bir manevî çekirdeği ve İlmî Düsturlar ile ve Hikmet Mizanları ile Kâinattan süzülmüş, sağılmış, toplanmış birer câmi' noktası ve mayelik birer katresi olduğundan, onlardan birisini İcad eden Zât, her halde bütün Kâinatı İcad eden aynı Zâttır. Evet bir kavun çekirdeğini Halk eden Zât, bilbedahe kavunu Halk edendir; Ondan başkası olamaz ve olması muhal ve imkânsızdır.

Evet biz bakıyoruz, görüyoruz ki: Kanda her bir zerre o kadar muntazam ve çok vazifeleri görüyor ki, yıldızlardan geri kalmıyor. Ve kanda bulunan herbir küreyvat-ı hamra ve beyza, o derece şuurkârane cesed için muhafaza ve İlaşe hususunda öyle işleri görüyor ki, en mükemmel erzak memurlarından ve muhafaza askerinden daha mükemmeldir. Ve cisimdeki hüceyrelerinin her birisi, o derece muntazam muamelata ve vâridat ve sarfiyata mazhardır ki, en mükemmel bir cesedden ve bir saraydan daha mükemmel İdare edilir. Ve hayvanatın ve nebatatın her bir ferdi, yüzünde öyle bir sikkeyi ve içinde ve sinesinde öyle bir makinayı taşıyor ki, bütün hayvanları ve nebatları İcad eden bir Zât, ancak o sikkeyi o yüzde ve o makinayı o sine içinde yapabilir. Ve Zihayattan her bir nevi, o derece zemin yüzünde muntazaman yayılmış ve sair nevilere münasebetdarane

karışmış ki, bütün o enva'ı birden İcad, İdare, Tedbir, Terbiye etmeyen ve zemin yüzünü örten ve dörtyüz bin nebatî ve hayvanî olan atkı ipleriyle dokunan gayet nakışlı ve san'atlı hayatdar bir haliçeyi Nesc ve İcad edemeyen, o tek nev'i İcad ve İdare edemez. Daha bunlara başka şeyler kıyas edilse anlaşılır ki; Kâinat mecmuası, Halk ve İcad cihetinde tecezzi kabul etmez bir külldür ve Tedbir ve Rububiyet cihetinde inkısamı imkânsız bir küllîdir.

Bu üçüncü muktazi **Siracinnur**'un çok Risalelerinde, hususan **Otuzikinci Söz'ün** Birinci Mevkıfında o kadar kat'î ve parlak izah ve isbat edilmiştir ki, güneşin akisleri gibi her şeyin âyinesinde bir Bürhan-ı Vahdet temessül ve bir Hüccet-i Tevhid in'ikas ediyor. Biz o izaha iktifaen burada o uzun kıssayı kısa kestik.

Üçüncü Makam

[Bu makam, Tevhidin üç küllî alâmetini icmalen beyan edecek.]

Vahdetin tahakkukuna ve Vücuduna delalet eden deliller ve alâmetler ve hüccetler hadd ve hesaba gelmez. Onlardan binler Bürhanlar Siracinnur'da tafsilen beyan edildiğinden bu "Üçüncü Makam"da yalnız üç küllî hüccetlerin icmalen beyanıyla iktifa edildi.

Birinci Alâmet ve Hüccet ki, **وَحْدَهُ** Kelimesi onun neticesidir.

Her şeyde bir Vahdet var. Vahdet ise, bir Vâhide delalet ve işaret eder. Evet vâhid bir eser, bilbedahe Vâhid bir Sâni'den sudûr eder. Bir elbette Birden gelir. Her şeyde bir birlik bulunduğundan, elbette birtek Zâtın eseri ve san'atı olduğunu gösterir. **Evet bu Kâinat, bin birlikler perdeleri içinde sarılı bir gül goncası gibidir.** Belki Esmâ ve Ef'al-i Umumiye-i İlahiyenin adedince Vahdetleri giymiş birtek İnsan-ı Ekberdir. Belki enva'-ı mahlukat sayısınca dallarına Vahdetler, birlikler asılmış bir Şecere-i Tûbâ-i Hilkattir. Evet Kâinatın İdaresi bir ve Tedbiri bir ve saltanatı bir ve sikkesi bir, bir bir bir tâ binbir bir birler kadar... Hem bu Kâinatı çeviren İsimler ve Fiiller bir iken, herbiri Kâinatı veya ekserini ihata eder. Yani, içinde işleyen Hikmeti bir ve İnayeti bir ve Tanzimatı bir ve İlaşesi bir ve muhtaçlarının imdadlarına koşan Rahmet bir ve o Rahmetin bir şerbetçisi olan yağmur bir ve hâkeza bir bir bir tâ binler bir birler... Hem bu Kâinatın sobası olan Güneş bir, lâmbası olan Kamer bir, aşçısı olan ateş bir, levazımat deposu ve hazineli direği olan dağ bir, sakacı ve sucusu bir ve bağları sulayan süngeri bir ve hâkeza bir bir bir tâ binbir birler kadar...

İşte Âlemin bu kadar birlikleri ve Vahdetleri, güneş gibi zahir birtek Vâhid-i Ehad'e işaret ve delalet eden bir Hüccet-i Bahiredir. Hem Kâinat unsurlarının ve nevilerinin herbirisi bir olmasıyla beraber, zeminin yüzünü ihata etmesi ve birbirinin içine girmesi ve münasebetdarane ve belki muavenetkârane birleşmesi, elbette Mâlik ve Sahib ve Sâni'lerinin bir olmasına bir Alâmet-i Zahiredir.

İkinci Alâmet ve Hüccet ki, لَا شَرِيكَ لَهُ Kelimesini intac ediyor.

Bütün Kâinatta zerrelerden tâ yıldızlara kadar herşeyde kusursuz bir İntizam-ı Ekmel ve noksansız bir İnsicam-ı Ecmel ve zulümsüz bir Mizan-ı Âdilin bulunmasıdır. Evet Kemal-i İntizam, İnsicam-ı Mizan ise, yalnız Vahdetle olabilir. Müteaddid eller birtek işe karışır, karıştırır. Sen gel, bu İntizamın Haşmetine bak ki; bu Kâinatı gayet mükemmel öyle bir saray yapmış ki, herbir taşı bir saray kadar san'atlı ve gayet muhteşem öyle bir şehir etmiş ki, hadsiz olan vâridat ve sarfiyatı ve nihayetsiz kıymetdar malları ve erzakı, bir Perde-i Gaybdan Kemal-i İntizamla vakti vaktine umulmadığı yerlerden geliyor. Ve gayet manidar öyle mu'cizane bir Kitaba çevirmiş ki, herbir harfî yüz satır ve herbir satırı yüz sahife ve her sahifesi yüz bab ve her babı yüz Kitab kadar manaları ifade eder. Hem bütün babları, sahifeleri, satırları, kelimeleri, harfleri birbirine bakar, birbirine işaret ederler.

Hem sen gel, bu İntizam-ı Acib içinde şu Tanzimin Kemaline bak ki; bu koca Kâinatı tertemiz medenî bir şehir, belki temizliğine gayet dikkat edilen bir güzel kasr, belki yetmiş süslü hulleleri birbiri üstüne giymiş bir hur-il în, belki, yetmiş latif zînetli perdelere sarılmış bir gül goncası gibi pâk ve temizdir. Hem sen gel, bu İntizam ve Nezafet içindeki bu Mizanın Kemal-i Adaletine bak ki, bin derece büyütmele ancak görülebilen küçücük ve incecik mahlukları ve huveynatı ve bin defa küre-i arzdan büyük olan yıldızları ve güneşleri, o Mizanın ve o terazinin vezniyle ve ölçüsüyle tartılır ve onlara lâzım olan her şeyleri noksansız verilir. Ve o küçücük mahluklar, o fevkalâde büyük masnu'lar ile beraber, o Mizan-ı Adalet karşısında omuz omuzadırlar. Halbuki o büyüklerden öyleleri var ki, eğer bir saniye kadar müvazenesini kaybetse, Müvazene-i Âlemi bozacak ve bir Kıyameti koparacak kadar bir tesir yapabilir.

Hem sen gel, bu İntizam, Nezafet, Mizanın içinde, bu fevkalâde cazibedar Cemale ve güzelliğe bak ki; bu koca Kâinatı gayet güzel bir Bayram ve gayet süslü bir meşher ve çiçekleri yeni açılmış bir bahar şeklini vermiş ve koca baharı gayet güzel bir saksı, bir gül destesi yapmış ki; her bahara, zeminin yüzünde mevsim be mevsim açılan yüzbinler nakışlı bir muhteşem çiçek suretini vermiş. Ve o baharda herbir çiçeği çeşit çeşit zînetlerle güzelleştirmiş. Evet nihayet derecede Hüsün ve Cemalleri bulunan Esma-i Hüsnanın güzel Cilveleriyle, Kâinatın herbir nev'i, hattâ herbir ferdi, kabiliyetine göre öyle bir Hüsne mazhar olmuşlar ki; Hüccet - ül İslâm İmam - ı Gazalî demiş:

لَيْسَ فِي الْإِمْكَانِ أَبَدُ عُمْرًا كَانَ Yani: "Daire-i İmkânda bu mükev-

venattan daha bedi' daha güzel yoktur." İşte bu muhit ve cazibedar olan Hüsün ve bu umumî ve hârikulâde Nezafet ve bu müstevli ve şümüllü ve gayet hassas Mizan ve bu ihatalı ve her cihette mu'cizane İntizam ve İnsicam, Vahdete ve Tevhide öyle bir hüccettir, bir alâmettir ki, gündüzün ortasındaki ziyanın güneşe işaretinden daha parlaktır.

[Bu Makama aid Gayet Mühim İki Şıklı Bir Suale Gayet Muhtasar Ve Kuvvetli Bir Cevabdır.]

S u a l i n B i r i n c i Ş ı k k ı : Bu makamda diyorsun ki: Kâinatı Hüsün ve Cemal ve Güzellik ve Adalet ihata etmiştir. Halbuki gözümüz önünde bu kadar çirkinliklere ve musibetlere ve hastalıklara ve beliiyelere ve ölümlere ne diyeceksin?

E l c e v a b : Çok güzellikleri intac veya izhar eden bir çirkinlik dahi, dolayısıyla bir güzelliştir. Ve çok güzelliklerin görünmemesine ve gizlenmesine sebep olan bir çirkinliğin yok olması, görünmemesi, yalnız bir değil, belki müteaddid defa çirkindir. Meselâ; vâhid-i kıyasî gibi bir kubh bulunmazsa, Hüsnün Hakikatı birtek nevi olur; pek çok mertebeleri gizli kalır. Ve kubhun tedahülü ile mertebeleri inkişaf eder. Nasılki soğğun vücuduyla, hararetin mertebeleri ve karanlığın

bulunmasıyla ziyanın dereceleri tezahür eder. Aynen öyle de: Cüz'î şer ve zarar ve musibet ve çirkinliğin bulunmasıyla, küllî Hayırlar ve küllî Menfaatler ve küllî Nimetler ve küllî Güzellikler tezahür ederler. Demek çirkinin İcadı çirkin değil, güzeldir. Çünkü, neticelerin çoğu güzeldir. Evet yağmurdan zarar gören tenbel bir adam, yağmura Rahmet namını verdiren hayırlı neticelerini hükümden iskat etmez; Rahmeti zahmete çeviremez.

Amma fena ve zeval ve mevt ise, **Yirmidördüncü Mektub**'da gayet kuvvetli ve kat'î Bürhanlar ile isbat edilmiş ki: Onlar umumî Rahmete ve ihatalı Hüsne ve şümüllü Hayra münafî değiller, belki muktezalarıdır. Hattâ şeytanın dahi, manevî terakkiyat-ı beşeriyenin zenbereği olan müsa-bakaya ve mücahedeye sebep olduğundan, o nev'in İcadı dahi Hayırdır, o cihette güzeldir. Hem hattâ kâfir, küfür ile bütün Kâinatın hukukuna bir tecavüz ve şerefini tahkir ettiğinden, ona Cehennem azabı vermek güzeldir. Başka Risalelerde bu iki nokta tamamen tafsil edildiğinden burada bir kısa işaretle iktifa ediyoruz.

S u a l i n i k i n c i ş ı k k ı : (Haşiye) Haydi şeytana ve kâfire aid bu cevabı umumî noktasında kabul edelim. Fakat Cemil-i Mutlak ve Rahîm-i Mutlak ve Hayr-ı Mutlak olan Zât-ı Ganiyy-i Alelîtlak, nasıl oluyor ki, bîçare cüz'î ferdleri ve şahısları musibete, şerre, çirkinliğe mübtela ediyor?

Elcevab: Ne kadar iyilik ve güzellik ve Nimet varsa, doğrudan doğruya o Cemil ve Rahîm-i Mutlak'ın Hazine-i Rahmetinden ve İhsanat-ı Hususiyesinden gelir. Ve musibet ve şerler ise, Saltanat-ı Rububiyetin Âdetullah namı altında ve küllî İradelerin mümessilleri olan umumî ve küllî Kanunlarının çok neticelerinden tek-tük cüz'î neticeleri olmasından, o Kanunlar cereyanının cüz'î muktezaları olduğundan, elbette küllî maslahatlara medar olan o Kanunları muhafaza ve riayet etmek için o şerli, cüz'î neticeleri dahi Halkeder. Fakat o cüz'î ve elîm neticelere karşı, İmdadat-ı Hassa-i Rahmaniye ve İhsanat-ı Hususiye-i Rabbaniye ile musibete düşen efradın feryadlarına ve beliiyelere giriftar olan eşhasın istigaselerine yetişir. Ve Fâil-i Muhtar olduğunu ve her bir şeyin her bir işi, Onun meşietine

(Haşiye): Bu ikinci şıkkın cevabı çok mühimdir, çok evhamı izale eder.

bağlı bulunduğunu ve umum Kanunları dahi, daima irade ve ihtiyarına tâbi' bulunmalarını ve o Kanunların tazyikinden feryad eden ferdleri, bir Rabb-ı Rahîm dinlediğini ve imdadlarına İhsanıyla yettiğini göstermekle; Esma-i Hüsnanın kayıdsız ve hadsiz Cilvelerine, hadsiz ve kayıdsız bir meydan açmak için o küllî Âdetullah Düsturlarının ve o umumî Kanunların Şüzuzatıyla ve hem şerli cüz'î neticeleriyle, hususî İhsanat ve hususî Teveddüdat, yani sevdirmekle hususî Tecelliyat kapılarını açmıştır. Bu ikinci Alâmet-i Tevhid **Siracinnur**'un belki yüz yerlerinde beyan edildiğinden, burada hafif bir işaretle iktifa ettik.

Üçüncü Hüccet ve Alâmet: **لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ** ile işaret edilen

hadd ve hesaba gelmeyen Tevhid Sikkeleridir. Evet her şeyin yüzünde, cüz'î olsun küllî olsun, zerrattan tâ seyyarata kadar öyle bir Sikke var ki, âyinede güneşin cilvesi güneşi gösterdiği gibi, öyle de o sikke âyinesi dahi, Şems-i Ezel ve Ebed'e işaret ederek, Vahdetine şehadet eder. O hadsiz Sikkelerden pek çokları **Siracinnur**'da tafsilen beyan edildiğinden burada yalnız kısa bir işaretle üç tanesine bakacağız. Şöyle ki:

Mecmu-u Kâinatın yüzüne, enva'nın birbirine karşı gösterdikleri Teavün, Tesanüd, Teşabüh, Tedahülünden mürekkebe geniş bir Sikke-i Vahdet konulduğu gibi, zeminin yüzüne de, dörtyüz bin hayvanî ve nebatî taifelerden mürekkebe bir Ordu-yu Sübhanînin ayrı ayrı erzak, esliha, elbise, talimat, terhisat cihetinde gayet İntizam ile hiçbirini şaşırmayarak, vakti vaktine verilmesiyle koyduğu o Sikke-i Tevhid misillü İnsanın yüzüne de, herbir yüzün umum yüzlere karşı birer alâmet-i farika bulunmasıyla koyduğu Sikke-i Vahdaniyet gibi herbir masnu'un yüzünde -cüz'î olsun küllî olsun- birer Sikke-i Tevhid ve herbir mahlukun başında -büyük olsun, küçük olsun, az ve çok olsun- birer Hâtem-i Ehadiyet müşahade edilir. Ve bilhassa Zîhayat mahlukların Sikkeleri çok parlaktırlar. Belki herbir Zîhayat kendisi dahi birer Sikke-i Tevhid, birer Hâtem-i Vahdet, birer Mühr-ü Ehadiyet, birer Turra-i Samediyettirler.

Evet herbir çiçek, herbir meyve, herbir yaprak, herbir nebat,

herbir hayvan; öyle bir Mühr-ü Ehadiyet, birer Hâtem-i Samediyettir ki, herbir ağacı birer Mektub-u Rabbanî ve herbir taife-i mahlukatı birer Kitab-ı Rahmanî ve herbir bahçeyi, birer Ferman-ı Sübhanî suretine çevirerek, o ağaç mektubuna, çiçekleri adedince mühürler ve meyveleri sayısınca imzalar ve yaprakları mikdarınca turralar basılmış ve o nev' ve taife Kitabına dahi, onun Kâtibini göstermek, bildirmek için ferdleri adedince hâtemler basılmış. Ve o bahçe fermanına, onun Sultanını tanıttırmak, tarif etmek için o bağ içinde bulunan nebat, ağaç, hayvan sayısınca Sikkeler basılmış. Hattâ herbir ağacın mebdeinde ve münte-

hasında ve üstünde ve içinde **هُوَ الْأَوَّلُ وَالْآخِرُ وَالظَّاهِرُ وَالْبَاطِنُ**

İsimlerinin işaret ettikleri dört Sikke-i Tevhid var:

İ s m – i E v v e l ile işaret edildiği gibi: Herbir meyvedar ağacın menşe-i aslîsi olan çekirdek (Haşiye) öyle bir sandukçadır ki, o ağacın programını ve fihristesini ve plânını... ve öyle bir tezgahtır ki, onun cihazatını ve levazımâtını ve teşkilâtını... ve öyle bir makinedir ki, onun ibtidadaki incecik vâridatını ve latifane masarısını ve tanzimatını taşıyor.

V e İ s m – i Â h i r ' l e işaret edildiği gibi: Herbir ağacın neticesi ve meyvesi öyle bir tarifenamedir ki, o ağacın eşkalini ve ahvalini ve evsafını... ve öyle bir beyannamedir ki, onun vazifelerini ve menfaatlerini ve hassalarını ve öyle bir fezlekedir ki, o ağacın emsalini ve ensalini ve nesl-i âtisini o meyvenin kalbinde bulunan çekirdekler ile beyan ediyor, Ders veriyor.

V e İ s m – i Z a h i r ' l e işaret edildiği gibi: Her ağacın giydiği suret ve şekil öyle musanna ve münakkaş bir hulledir, bir libastır

(Haşiye): Eski zamandan beri darb-ı mesel olarak umumun dilinde ve lisan-ı nâsta geçen şu "Çekirdekten yetişme" sözü bu Risalenin Müellifine bir İşaret-i Gaybiye-i Örfiye denilebilir. Çünkü Risale-i Nur Hâdimi olan Şahıs Kur'anın Feyziyle, çekirdek ve çiçekte Tevhid için iki Mi'rac-ı Marifet keşfederek tabiiyyunları boğan aynı yerde Âb-ı Hayat bulmuş ve çekirdekten Hakikata ve Nur-u Marifete yetişmiş ve bu iki şeyin Risale-i Nur'da ziyade tekrarları bu Hikmete binaendir.

ki, o ağacın dal ve budak ve a'za ve eczasıyla tam kametine göre biçilmiş, kesilmiş, süslendirilmiş. Ve öyle hassas ve mizanlı ve manidardır ki, o ağacı bir Kitab, bir Mektub, bir Kaside suretine çevirmiştir.

V e İ s m - i B â t ı n ile işaret edildiği gibi: Her ağacın içinde işleyen tezgâh, öyle bir fabrikadır ki, o ağacın bütün ecza ve a'zasını teşkil ve tedvir ve tedbirini gayet hassas Mizanla ölçtüğü gibi, bütün ayrı ayrı a'zalarına lâzım olan maddeleri ve Rızıkları, gayet mükemmel bir İntizam altında sevk ve taksim ve tevzi ile beraber Akılları hayret içinde bırakan şimşek çakmak gibi bir sür'at ve saati kurmak gibi bir sühulet ve bir orduya arş demek gibi bir birlik ve beraberlik ile o hârîka fabrika işliyor.

E l h a s ı l : Herbir ağacın evveli, öyle bir sandukça ve program.. ve âhiri, öyle bir tarifenname ve nümune.. ve zahiri, öyle bir musanna hulle ve bir münakkaş libas.. ve bâtını, öyle bir fabrika ve tezgâhtır ki, bu dört cihet öyle birbirine bakıyorlar ve dördün mecmuundan öyle bir Sikke-i A'zam, belki bir İsm-i A'zam tezahür eder ki, bilbedahe bütün Kâinatı İdare eden bir Sâni'-i Vâhid-i Ehad'den başkası o işleri yapamaz. Ve ağaç gibi her Zîhayatın evveli, âhiri, zahiri, bâtını birer Sikke-i Tevhid, birer Hâtem-i Vahdet, birer Mühr-ü Ehadiyet, birer Turra-i Vahdaniyet taşıyor.

İşte bu üç misaldeki ağaca kıyasen, bahar dahi çok çiçekli bir ağaçtır: Güz mevsiminin eline emanet edilen tohumlar, çekirdekler, kökler, **İsm-i Evvel**'in Sikkesini.. ve yaz mevsiminin kucağına dökülen, eteğini dolduran meyveler, hububat ve sebzevatlar **İsm-i Âhir**'in Hâtemini.. ve bahar mevsimi, hur-ıl in misillü birbiri üstüne giydiği sündüs-misal hulleler ve yüzbin nakışlar ile süslenmiş fitrî libaslar **İsm-i Zahir**'in Mührünü.. ve baharın içinde ve zeminin batnında işleyen samedanî fabrikalar ve kaynayan rahmanî kazanlar ve yemekleri pişirttiren rabbanî matbahlar, **İsm-i Bâtın**'ın Turrasını taşıyorlar.

Hattâ herbir nevi, meselâ nev'-i beşer dahi bir ağaçtır: Kökü ve çekirdeği mazide ve semereleri, neticeleri müstakbelde olarak hayat-ı cinsiye ve Beka-yı Nev'î içinde gayet muntazam Kanunların bulunması gibi, hal - i hazır vaziyeti dahi, hayat - ı şahsiye ve hayat-ı

içtimaiye düsturlarının hükmü altında bir Sikke-i Tevhid ve zahirî karışıklıklar altında gizli, muntazam bir Hâtem-i Vahdet ve müşevveş ahval-i beşeriye altında Mukadderat-ı Hayatiye denilen Kaza ve Kaderin Düsturlarının hükmü altında bir Mühr-ü Vahdaniyet taşıyor.

* * *

Hâtîme

[Sırr-ı Tevhid içinde sair Erkân-ı İmaniyeye birer kelâmla kısacık birer işarettir.]

Ey insan-ı gafil! Gel bir kere düşün ve bu Risalenin üç makamında beyan edilen "Üç Meyve, Üç Muktazi, Üç Hücceti" nazara al, bak ki; bu Kâinatta tasarruf eden ve en cüz'î bir Şifayı ve en küçük bir Şükrü dahi nazara alan ve sinek kanadı gibi en az bir san'atı, başkalarına havale etmeyen ve vermeyen ve lâkayd kalmayan ve en basit bir tohuma bir ağaç kadar Vazifeler ve Hikmetler takan ve kendi Rahmaniyetini ve Rahîmiyetini ve Hakîmliğini herbir san'atıyla ihsas eden ve kendini herbir vesile ile tanıttıran ve herbir Nimetle sevdiren bir Sâni'-i Kadîr, Hakîm, Rahîm, Alîm hiç mümkün müdür ki ve hiç bir cihetle kabil midir ki, Kâinatı manen istilâ eden Mehasin-i Hakikat-ı Muhammediyeye (A.S.M.) ve Tesbihat-ı Ahmediyeye (A.S.M.) ve Envâr-ı İslâmiyeye karşı lâkayd kalsın? Ve hiçbir cihetle mümkün müdür ki; bütün masnuatını yaldızlayan ve bütün mahlukatını sevindiren ve Kâinatı ışıklandıran ve Semavat ve arzı velveleye veren ve küre-i arzın yarısını ve nev'-i beşerin beşten birisini ondört asır bilâ-fasıla Saltanat-ı Maddiye ve Maneviyesi altına alan ve daima o muhteşem Saltanatı Hâlık-ı Kâinat hesabına ve namına süren Risalet-i Ahmediye (A.S.M.), o Sâniin en mühim bir Maksudı, bir Nuru, bir Âyinesi olmasın? Hem Muhammed (A.S.M.) gibi aynı Hakikata hizmet eden Enbiyalar dahi o Sâniin Elçileri ve Dostları ve Memurları olmasın? Hâşâ, Mu'cizat-ı Enbiya adedince hâşâ ve kellâ!...

Hem hiçbir cihetle mümkün müdür ki, dal ve budak gibi en cüz'î bir şeye yüz hikmetleri ve meyveleri takan ve kendi Rububiyetini fevkalâde Hikmetleriyle ve umumî Rahmaniyetiyle tanıttırıp, sevdiren bir Hâlık-ı Hakîm-i Rahîm, Kudretine nisbeten bir bahar kadar kolay olan Haşri getirmeyerek, bir Dâr-ı Saadet, bir Menzil-i Beka açmayıp, bütün Hikmetlerini ve Rahmetlerini hattâ Rububiyetini ve Kemalâtını inkâr etsin ve ettirsin ve çok sevdiği bütün mahbub mahluklarını ebedî bir surette i'dam etsin? Hâşâ, yüzbin defa hâşâ!.. O Cemal-i Mutlak, böyle bir Kubh-u Mutlaktan yüzbinler derece münezzeh ve mukaddestir.

UZUNCA BİR HAŞİYE:

Haşir münasebetiyle bir sual: Kur'anda mükerreren:

وَمَا أَمْرُ السَّاعَةِ إِلَّا كَلَمْحِ الْبَصَرِ hem إِنَّ كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً

Fermanları gösteriyor ki: Haşr-i A'zam bir anda, zamansız vücuda geliyor. Dar akıl ise, bu hadsiz derece hârika ve emsalsiz olan mes'eleyi iz'an ile kabul etmesine medar olacak meşhud bir misal ister.

Elcevab: Haşirde, Ruhların cesedlere gelmesi var. Hem cesedlerin İhyası var. Hem cesedlerin İnşası var. Üç Mes'eledir.

BİRİNCİ MES'ELE: Ruhların cesedlerine gelmesine misal ise: Gayet muntazam bir ordunun efradı, istirahat için her tarafa dağılmış iken, yüksek sadâh bir boru sesiyle toplanmalarıdır. Evet, İsrafil'in borusu olan Sur'u, ordunun borazanından geri olmadığı gibi, Ebedler tarafında ve zerreler Âleminde iken Ezel canibinden gelen **أَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ**

Hitabını işiten ve **قَالُوا بَلَىٰ** ile cevap veren Ervahlar, elbette ordunun neferatından binler derece daha musahhar ve muntazam ve muti'dirler. Hem değil yalnız Ruhlar, belki bütün zerreler dahi, bir Ordu-yu Sübhanî ve emirber neferleri olduğunu gayet kat'î Bürhanlarla Otuzuncu Söz isbat etmiş.

İKİNCİ MES'ELE: Cesedlerin İhyası misali ise: Çok büyük bir şehirde, şenlik bir gecede, birtek merkezden, yüzbin elektrik lâmbaları, âdeta zamansız bir anda canlanmaları ve ışıklanmaları gibi, bütün küre-i arz yüzünde dahi, birtek merkezden yüz milyon lâmbalara Nur vermek mümkündür. Madem Cenab-ı Hakk'ın elektrik gibi bir mahluku ve bir misafirhanesinde bir hizmetkârı ve bir mumdarı, Hâlıkından aldığı Terbiye ve İntizam Dersiyle bu keyfiyete mazhar oluyor. Elbette elektrik gibi binler nurani hizmetkârlarının temsil ettikleri Hikmet-i İlahiyenin muntazam Kanunları dairesinde Haşr-i A'zam tarfet-ül aynda Vücuda gelebilir.

ÜÇÜNCÜ MES'ELE: Ecsadın def'aten İnşasının misali ise; bahar mevsiminde birkaç gün zarfında nev-i beşerin umumundan bin derece ziyade olan umum ağaçların bütün yapraklarıyla beraber

evvelki baharın aynı gibi birden mükemmel bir surette İnşaları ve yine umum ağaçların umum çiçekleri ve meyveleri ve yaprakları, geçmiş baharın mahsulâtı gibi, berk gibi bir sür'atle İcadları; hem o baharın mebde'leri olan hadsiz tohumcukların, çekirdeklerin, köklerin, birden beraber intibahları ve inkişafı ve İhyaları; hem kemiklerden ibaret olarak ayakta duran emvat gibi bütün ağaçların cenazeleri bir Emir ile def'aten **بَعَثُ بَعْدَ الْمَوْتِ** Sırrına mazhariyetleri ve neşirleri; hem

küçücük hayvan teliflerinin hadsiz efradlarının gayet derecede san'atlı bir surette İhyaları; hem bilhassa sinekler kabilelerinin Haşirleri ve bilhassa daima yüzünü, gözünü, kanadını temizlemekle bize Abdesti ve nezafeti ihtar eden ve yüzümüzü okşayan gözümüz önündeki kabilenin bir senede neşrolan efradı, benî-âdem'in Âdem zamanından beri gelen umum efradından fazla olduğu halde, her baharda sair kabileler ile beraber birkaç gün zarfında İnşaları ve İhyaları, Haşirleri; elbette Kıyamette Ecsad-ı İnsaniyenin İnşasına bir misal değil, belki binler misaldirler.

Evet dünya Dâr-ül Hikmet ve Âhiret Dâr-ül Kudret olduğundan; dünyada Hakîm, Mürettib, Müdebbir, Mürebbi gibi çok İsimlerin iktizasıyla, dünyada İcad-ı Eşya bir derece tedricî ve zaman ile olması; Hikmet-i Rabbanîyenin muktezasıyla olmuş. Âhirette ise, Hikmetten ziyade Kudret ve Rahmetin tezahürleri için maddeye ve müddete ve zamana ve beklemeye ihtiyaç bırakmadan birden eşya İnşa ediliyor. Burada bir günde ve bir senede yapılan işler, Âhirette bir anda ve bir lemhada İnşasına işareten Kur'an - ı Mu'ciz - ül Beyan

وَمَا أَمْرُ السَّاعَةِ إِلَّا كَلَمْحِ الْبَصَرِ أَوْ هُوَ أَقْرَبُ Ferman eder. Eğer

Haşrin gelmesini, gelecek baharın gelmesi gibi kat'î bir surette anlamak istersen; Haşre dair Onuncu Söz ile Yirmidokuzuncu Söz'e dikkat ile bak, gör. Eğer baharın gelmesi gibi inanmaz isen, gel parmağını gözüme sok!..

AMMA BİR DÖRDÜNCÜ MES'ELE olan mevt-i dünya ve Kıyamet kopması ise: Bir anda bir seyyare veya bir kuyruklu yıldızın Emri-i Rabbanî ile küremize, misafirhanemize çarpması; bu hanemizi harab edebilir. On senede yapılan bir saray, bir dakikada harab olması gibi...

Bu Haşrin dört mes'elesinin icmali şimdilik yeter. Yine sadedimize dönüyoruz. Hem hiç mümkün müdür ki, Kâinatın bütün hakikî ve âlî Hakikatlarının belig Tercümanı ve Hâlık-ı Kâinat'ın bütün Kematâtının mu'ciz Lisanı ve bütün maksadlarının hârika Mecmuası olan Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan o Hâlık'ın Kelâmı olmasın? Hâşâ, Âyatının Esrarı adedince hâşâ!..

Hem hiç mümkün müdür ki: Bir Sâni'-i Hakîm, bütün Zîhayat, Zîşuur masnu'larını birbiriyle konuştursun ve dillerinin binler çeşitleriyle birbiriyle söyleştirsın ve onların sözlerini ve seslerini bilsin ve işitsin ve Efaliyle ve İn'amıyla zahir bir surette cevab versin, fakat kendisi konuşmasın ve konuşmasın? Hiç kabil midir ve hiç ihtimali var mı?..

Madem bilbedahe konuşur ve madem konuşmasına karşı tam anlayışlı muhatab en başta İnsandır. Elbette başta Kur'an olarak meşhur Kütüb-ü Mukaddese Onun konuşmalarıdır.

Hem hiç mümkün müdür ki: Bir Sâni'-i Hakîm, kendini tanıttırmak ve sevdirmek ve Medh-u Senasını ettirmek ve Enva'-ı İhsanatıyla Zîhayatları mesrur ve memnun etmekle minnetdarlıklarını ve şükürlerini Rububiyetine mühim bir medar yapmak için koca Kâinatı enva'ıyla, erkânıyla, Zîhayata musahhar bir hizmetkâr, bir mesken, bir meşher, bir ziyafetgâh yaptıktan sonra, Zîhayatların çeşit çeşit, binlerce enva'larının nüshalarını o derece teksirini istiyor ki; kavak ve karaağaç gibi meyvesizlerin bir kısım yapraklarından her bir yaprağı, bir tabur sineklere yani havada zikreden Zîhayatlara hem beşik, hem rahm-ı mader, hem Erzaklarının mahzeni yaptığı halde; bu zînetli Semavatı ve bu nurani yıldızları sahipsiz, hayatsız, ruhsuz, sekenesiz, boş, hâlî, faydasız yani Melaikesiz, Ruhanîsiz bıraksın? Hâşâ, Melekler ve Ruhanîler adedince hâşâ ve kellâ!..

Hem hiç mümkün müdür ki: Bir Sâni'-i Hakîm-i Müdebbir, en ehemmiyetsiz bir nebatın, en küçük bir ağacın mebdelerini ve müntehalarını Kemal-i İntizam içinde Mukadderat-ı Hayatiyesini çekirdeğinde ve meyvesinde Kalem-i Kader ile yazmakla beraber, koca baharı birtak ağaç gibi mukaddematını ve neticelerini Kemal-i İmtiyaz ve İntizam ile yazsa ve en ehemmiyetsiz şeylere de lâkayd kalmazsa;

fakat Kâinatın Neticesi ve arzın Halifesi ve enva'-ı mahlukatın Nâzırı ve Zabiti olan İnsanın çok ehemmiyetli bulunan e'falini ve harekâtını yaz-
masın, Daire-i Kaderine almasın, onlara lâkayd kalsın? Hâşâ, İnsanların
mizana girecek olan amelleri adedince hâşâ ve kellâ!..

Elhasıl, Kâinat bütün Hakaikıyla bağırarak diyor:

أَمَنْتُ بِاللّٰهِ وَمَلَأَكْتَبَهُ وَكُتِبَہٗ وَرُسُلُهُ وَبِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَبِالْقَدَرِ خَيْرِهِ وَ
شَرِّهِ مِنَ اللّٰهِ تَعَالٰی وَ الْبَعْثُ بَعْدَ الْمَوْتِ حَقٌّ أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللّٰهُ وَ
أَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا رَّسُولُ اللّٰهِ صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وَ عَلَىٰ آلِهِ وَ صَحْبِهِ
وَ إِخْوَانِهِ وَسَلَّم آمِينَ

TEVHİDÎ BİR MÜNACAT VE MUKADDİMESİ

Hazret-i İmam-ı Ali Radıyallahü Anh ve Kerremallahu Vechehu, Kaside-i Celcelutiye'sinde Kerametkârane Risale-i Nur'dan haber verdiği yerde Risale-i Nur'u **Siracinnur** ve **Siracissürc** namlarıyla tesmiye ederek, Risale-i Nur'un üç ismine iki isim ilâve etmesi cihetiyle ve bu Risalede **Siracinnur** namı tekrarı münasebetiyle, bu Risalenin âhırinde İmam-ı Ali Radıyallahü Anh'ın en mühim bir Münacatını iki derece tevsî' ederek Onun ulvî Lisânıyla ve dilimizi Onun bir dili hesabıyla istimal edib, bu gelen Münacatı Dergâh-ı Vâhid-i Ehad'e takdim ederiz.

Münacat

اَللّٰهُمَّ اِنَّهٗ لَيْسَ فِي السَّمٰوٰتِ دَوْرٰتٌ وَنُجُوْمٌ مُّحَرَّكَاتٌ سَيَّارٰتٌ وَلَا فِي
الْجَوِّ سَحَابٰتٌ وَبُرُوْقٌ مُّسْبِحٰتٌ وَرَعْدٰتٌ * وَلَا فِي الْاَرْضِ غَمَرٰتٌ وَ
حَيَوٰنٰتٌ وَعَجَائِبُ مَصْنُوْعٰتٍ * وَلَا فِي الْبَحَارِ قَطْرٰتٌ وَسَمَكٰتٌ وَ
غَرَآئِبُ مَخْلُوْقٰتٍ * وَلَا فِي الْجِبَالِ حَجَرٰتٌ وَنَبَاتٰتٌ وَمُدَخَّرٰتٌ
مَعْدِنِيَّٰتٍ * وَلَا فِي الْاَشْجَارِ وِرْقٰتٌ وَزَهْرٰتٌ مُّزِيْنٰتٌ وَثَمَرٰتٌ * وَ
لَا فِي الْاَجْسَامِ حَرَكَاتٌ وَالَاَتُ وَنُظُمٰتٌ جِهَازٰتٍ * وَلَا فِي الْقُلُوْبِ
خَطَرٰتٌ وَالِهَامٰتٌ وَمُنَوَّرٰتٌ اِعْتِقَادٰتٍ اِلَّا وَهِيَ كُلُّهَا عَلٰى وُجُوْبِ
وُجُوْدِكَ شَاهِدٰتٌ وَعَلٰى وَحْدَانِيَّتِكَ دَالٰتٌ وَفِي مُلْكِكَ مُسَخَّرٰتٌ
فَبِالْقُدْرَةِ الَّتِي سَخَّرْتَ بِهَا الْاَرْضَيْنِ وَالسَّمٰوٰتِ سَخَّرْ لِيْ نَفْسِيْ وَسَخَّرْ لِيْ
مَطْلُوْبِيْ وَسَخَّرْ لِيْ رَسَائِلَ النُّوْرِ لِخِدْمَةِ الْقُرْاٰنِ وَالْاِيْمَانِ قُلُوْبَ عِبَادِكَ وَ
قُلُوْبَ الْمَخْلُوْقٰتِ الرُّوْحَانِيَّٰتِ مِنَ الْعُلُوِّيَّٰتِ وَالسُّفْلِيَّٰتِ يَا سَمِيعُ يَا
قَرِيْبُ يَا مُجِيْبَ الدَّعَوٰتِ وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ
سُبْحَانَكَ لَا اَعْلَمُ لَنَا اِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا اِنَّكَ اَنْتَ الْعَلِيْمُ الْحَكِيْمُ